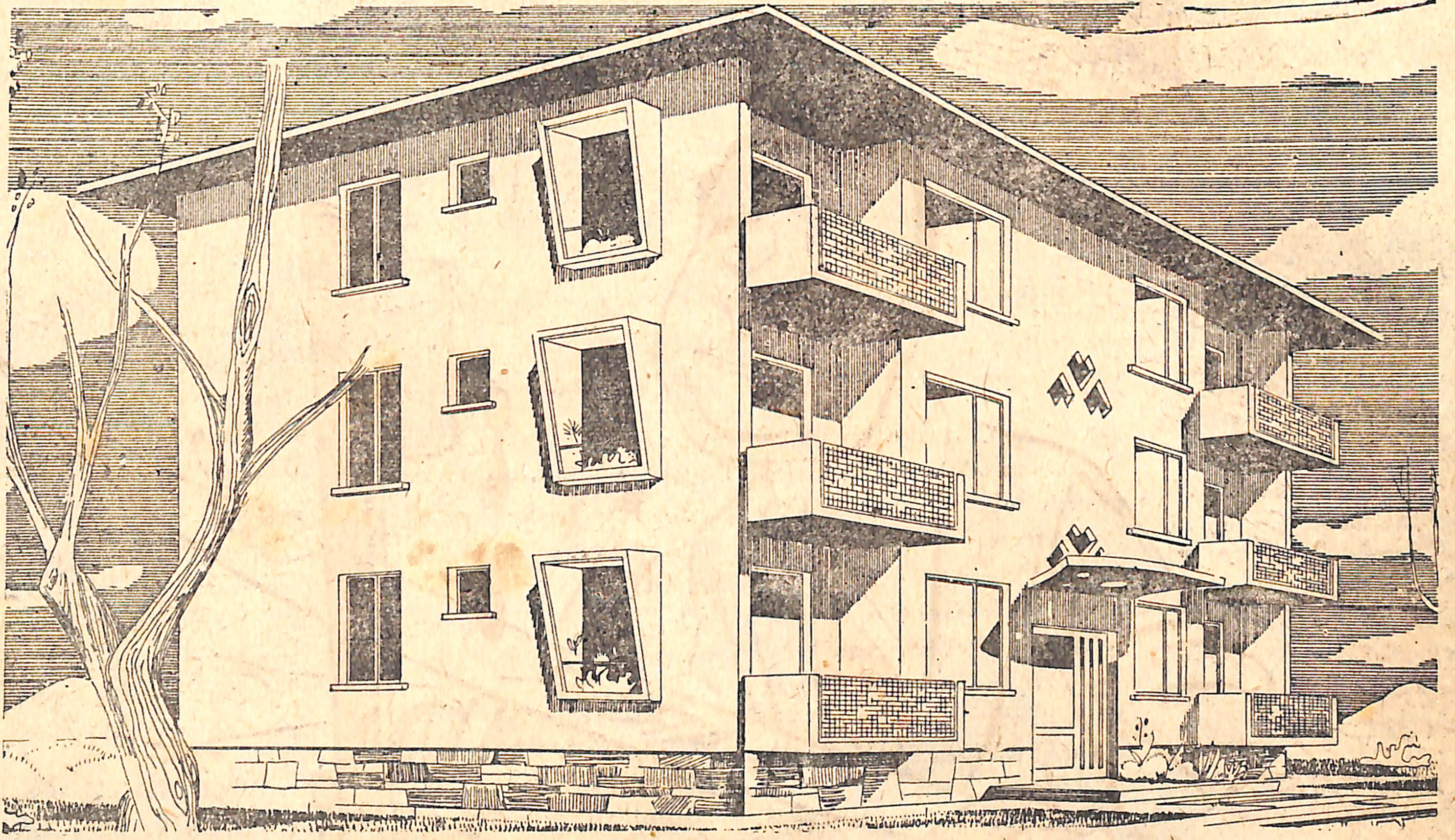
58-328

Akbaba

KIBRIS DÜĞÜMÜ!

Menderes — Galiba bununla çözeceğiz!

1958 İkramiye Plânı:

40 Apartman Dairesi

Bahçeli 2 Ev

1.250.000 lira

cem'an

2.5 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI: 328 C.: 13 26 HAZİRAN 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

İşte İngiliz!

Yazan:
Yusuf Ziya Ortaç

TARİH boyunca bizi sevmeyen bir devlet vardır: İngiltere!

Tarih boyunca bize kötülük eden bir devlet vardır: İngiltere!

Tarih boyunca bize kan döktüren, Osmanlıyı Osmanlıya kırdıran bir devlet vardır: İngiltere!

Rumeliyi Moskof ateşledi ise Arabistanı İngiliz kundakladı!

İngilizin yüzünden, çöllerin tek rahmeti Türk kanı olmuştur. O, şeyhlerin emrine altın dolu kasalarını boşalttı. Biz, onların tutuşturduğu yangınları söndürmek için Anadolunun damarlarını akıttık!

Yalnız çöllere mi?.. Yunan sürülerini tasmalarından tutup Sakarya kıyılarında sulayan kimdir?..

Lozan'da karşımıza kim çıktı?

Bizi Atlantik paktı dışında bırakmaya çalışan kimdir?

Çok değil, bir dakika düşününüz: Çanakkaleye biz bir nesil değil, bir Üniversite gömdük. O, yirmi yaşla otuz yaş arasındaki aydınlar çoğunluğu sağ olsaydı, Türkiyenin manzarası böyle mi olurdu bugün?

İngiltere, Türk milletinin yarınını idiş etmeğe kararlı bir kaatildir!

Biz, şimdi onunla dostuz, müttefikiz, öyle mi?

Ayol, İngiltere ile, Hindistanda yılan oynatan Fakir'ler bile dost olamadılar!

İngiliz'in dostluğuna inanmak için, bizim bazı hariciyecilerimiz kadar - haydi bön demiyeyim!- iyi niyet elçisi olmak lâzım!

Dışişleri Bakanlığı hangi nota üstünden seslenirse seslensin, Büyük Millet Meclisi, Menderes'i ile, İnönü'sü ile, Bölükbaşı'sı ile tek nota üstünden konuşuyor: Bu nota, dağ dağ, köy köy, meydan meydan yükselen yirmi altı milyonun sesidir!

İngiltereden gelecek seste ise yalnız iki gıcırtı duyacağız: Lord Curson'un cehennemden gelen takma dişlerinin gıcırtısiyle Buckingham sarayından gelen karyola gıcırtıları!

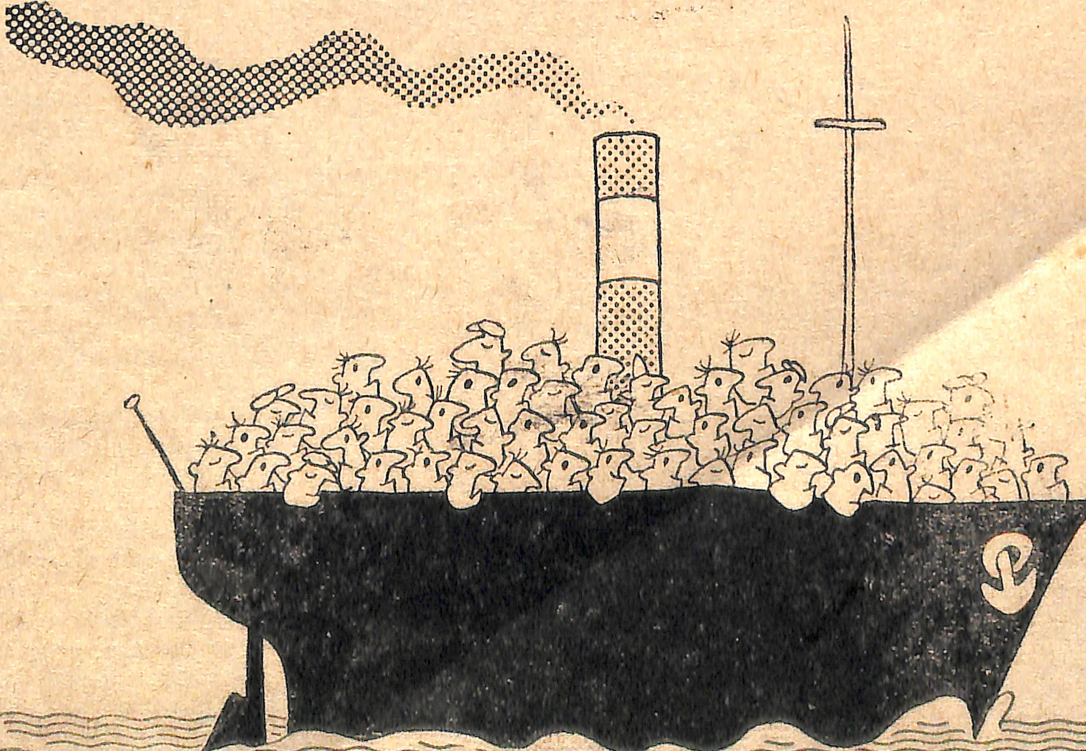
KURBAN BAYRAMI

İki gün sonra Kurban bayramı. Sevgili okuyucularımıza kutlu, kurban kesebilenlere mutlu olsun!

GÖZ UCU İLE PARİS

Başyazarımız Yusuf ziya Ortaç Avrupa gezisinden döndü. Yeni seyahat notlarını, pek yakında (Göz ucu ile Paris) başlığı altında, Akbaba sayfalarında okuyacaksınız.

Vapur ücretleri yüzde yüz artırıldı. (Gazeteler)

TARİHİ HAVUZ TAŞI

★ AZİZ NESİN ★

Hiç kül yutmaz bir arkadaşım var. Başkalarına kazık attığını görmedik ama, ona da kimsenin kazık ettiği görülmemiştir. Biz ne zaman aldatılsak, atlatılsak, bizi tefe kor, enayiliğimizi sağır sultana duyurur. İnsan, ister istemez böylesine kızıyor. Şunun da bir günden bir güne kazık yediğini görsek, sevinç ten düğün bayram edeceğiz. Bir kaç arkadaş birleşip onu kandırabilmek için plânlar kurarız, ama hiç biri sökmez. O, eline toprak alır, altın olur. Biz elimize altın alırız, toprak olur.

Şehir dışında büyük bir arazi satın aldı. Buraya büyük bir ev yaptırdı. Bu güzel ev yüzünden antikaya merak sardı. Onun antika merakına bu evin mimarî üslûbu sebep oldu. On altıncı yüzyıl Türk mimarî üslûbunda bir konak tı burası. Geniş saçaklı çatı, çatıyı örten alaturka kiremitler, arabesk işlemeli geniş kapılar, lâle, karanfil motifli demir parmaklıklar, pirinç kapı tokmakları, kafesli cumbalar, konağın dört cephesinde dört geniş şahinişin...

Ondaki bu antika merakı giderek hastalık halini aldı. Evde musluk yok, her musluk yerine bir çeşme koymuş. Bunlar basbayağı bildiğimiz, aynalı, yalaklı, kitâbeli, eski zaman sokak çeşmeleri. Bunları oradan buradan ucuz eline geçirmiş. Konağın içi, çinilerle süslü. Ama hepsi de, hakikî on altıncı, on yedinci yüzyıl Türk çinileri...

Son günlerde de bir havuz derdine düştü.

— Havuz eksik, diyor, havuzsuz Türk konağı olmaz.

— Bir de havuz yaptır.

— Yaptırma olmaz, eskiden yapılmış olmalı. Şimdi yaptırmaya kalksan, hem o işçiliği bulamazsın, hem de dünyanın parası. Benim istediğim gibi bir mermer havuz, on bin liraya çıkmaz. Ne on bini, yirmi bine bile çıkmaz. Göreceksin, elden düşme, güzel bir havuz uydururum.

Uyduracağına inanıyorum. Bu konağa her aldığını, ucuza düşürerek aldı. Yoksa para mı yetişirdi?

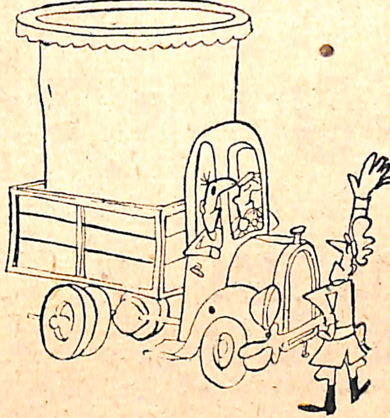
Bir gün arkadaşımın arabasiyle Boğaza gittik. Arabada arkadaşımın karısı da var. Akşam üzeri Boğazın akan lâcivert sularına karşı çaylarımızı içtik. Hava kararmak üzereyken de arabaya bindik, dönüyoruz.

Arkadaşım yolda:

— İçim pır pır ediyor, dedi.

— Pır pır mı ediyor?

— Evet, içim pır pır ediyor.

Karısı:

— Hep böyledir, dedi, içi pır pır etmeğe başladı mı, kazançlı bir şey alacak, demektir. Yine böyle bir gün içi pır pır etmişti, elli bin liralık çeşm-i bülbülü beş yüz liraya aldı.

— Göz seğirmesi, kulak çınlaması gibi bir şey...

— Evet, kocamın içi pır pır etti mi, biz seviniriz.

Arkadaşım birden arabayı beyaz bir kümbetin yanında durdurdu. O beyaz kümbet her neyse, bir adam onun üstüne bir kolunu dayamış, abanmış, denizi seyrediyor. Adamın duruşuna bakılırsa şair olmalı.

Bizim arkadaş otomobilden adama seslendi:

— Bayım, o taş mermer mi?

Adam o kadar dalmış ki, anlamadı, dalgın dalgın:

— Hı? diye sordu.

— Taşı soruyorum, mermer mi?

— Hangi taş?

— Kolunuzu dayadığınız taş canım...

Adam ilgisizce:

— Bilmem... Galiba, ama değil... Köpüktaşı.. Yok, yok, tebeşirtaşı... Ama belki de mermer... Kim bilir... dedi.

Bizimki bir daha sordu:

— Çatlağı, kırığı var mı?

Adam şöyle bir eğilip, dayandığı taşın arkasına doğru baktı:

— Görünmüyor... Ama yok her halde... Belki de vardır.

Bu sefer bizim arkadaş:

— Satılık mı? diye sordu.

Adam bu soruyu duyunca bir dikildi. Alaca karanlık olduğundan arkadaşımın yüzünü daha iyi görebilmek için başını arabanın penceresinden içeri doğru uzattı. Bir zaman arkadaşımın suratına baktıktan sonra:

— Tabiî satılık... dedi, satılık olmasa sabahtan akşama kadar bu taşın başında bekler miyim?

Arkadaşımın karısı yavaşça bana:

— Size söylemedim mi, dedi, ne zaman içi pır pır ederse, mutlaka ucuza bir şey bulur.

Arkadaşım adama:

— Taş sizin mi? diye sordu.

— Aman beyim, insanı güldürmeyin. Ben taş bekçisi miyim? Benim olmayan taşı ne diye burada bekliyeyim?

— Kaça veriyorsunuz?

Adam, bir daha başını arabanın içine doğru uzatıp, arkadaşımın suratını bu sefer daha iyi inceledikten sonra:

— Yüz lira, dedi.

— Çok. Elli liraya verin, şimdi alayım.

Adam, bir kahkaha attı. Oysa, arkadaşımın sözünde kahkahalarla gülecek bir şey yoktu.

— Sabahtan beri kaç kişi doksan lira verdi de vermedim. Yüze de vermezdim ama, sabaha kadar beklememek için veriyorum.

— Yüz lira etmez. Haydi ben de doksan lira vereyim.

— Yüz para aşağı olmaz. Başkasına beş yüze de vermezdim. Ama size verdim işte...

Bu sefer ben dayanamadım:

— Sen bizi tanıyor musun? Neden bu ikram? dedim.

Adam:

— Tanımıyorum ama, dedi, antika meraklısı olduğunuz belli. Anlamayan birinin eline geçeceğine siz ucuza alın.

Uzun bir pazarlıktan sonra adam kırk para aşağı inmedi. Arabadan inip taşı bir yokladık. Taş arabayla gidecek gibi değil. Adam:

— Ancak, kamyonla, götürebilirsiniz, dedi.

— Eh, öyleyse yarın gelir alırız.

— Yarına kadar, yahu sabah erkenden müşteri çıkarsa satarım.

— Satmayın. Biz aldık.

— Öyleyse yetmiş beş lira kaparo verin.

Arkadaşım, hemen çıkarıp yetmiş beş lirayı verdi. Adam,

— Size bir makbuz vereyim, dedi.

— İstemez.

— Yok, yok... Ölüm var, kalım var... Ne olur ne olmaz.

Adam bir kâğıt yazdı, imzaladı, arkadaşıma verdi. Giderken de,

— Ben yarın burdayım, dedi, olur a, burda bulunmazsam, şu çınarın dibinde benim çocuklarım oynar. Kâğıdı onlara gösterir, yirmi beş lira daha verir, taşı alırsınız.

Arkadaşım arabayı sürdü, keyfine diyecek yok. Yolda,

— Yine bir kelepir buldum, diyordu, yüz liraya o taş bedava...

Karısı,

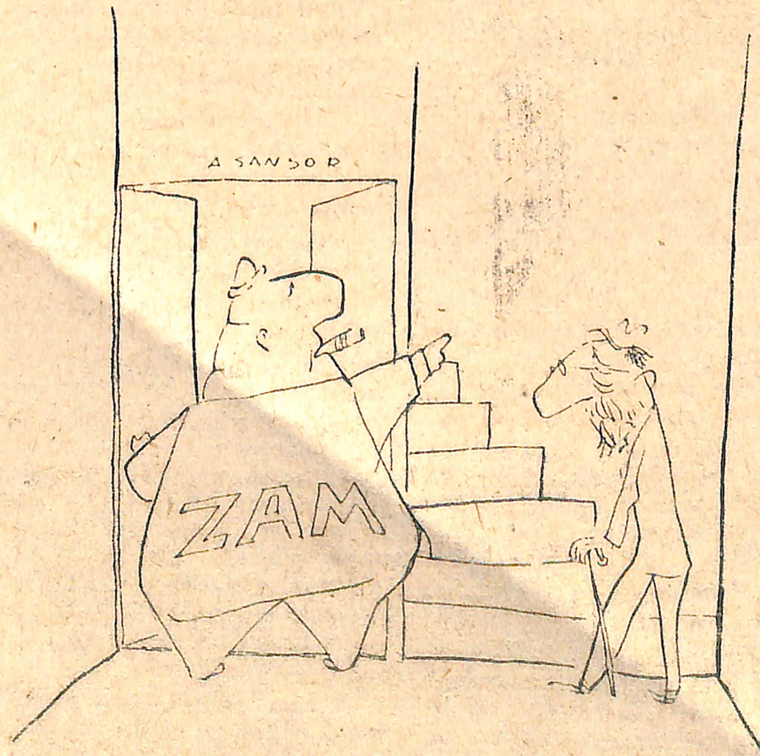
— Bin liraya da bedava... dedi.

— Ne diyorsun, on bine de bedava...

Ertesi gün, ille de taşı beraber getirelim, diye ısrar etti. İşin sonunu merak ettiğim için, olur, dedim.

Ertesi sabah erkenden arabasiyle bizim eve geldi. Saatlerce taşı taşıyacak kamyon aradık. Kamyon var ama, küçük. On tonluk bir kamyon bulduk. Taşı kaldırmak için dört de işçi bulduk. İşçiler, halatlar da aldılar yanlarına. Çıktık yola.

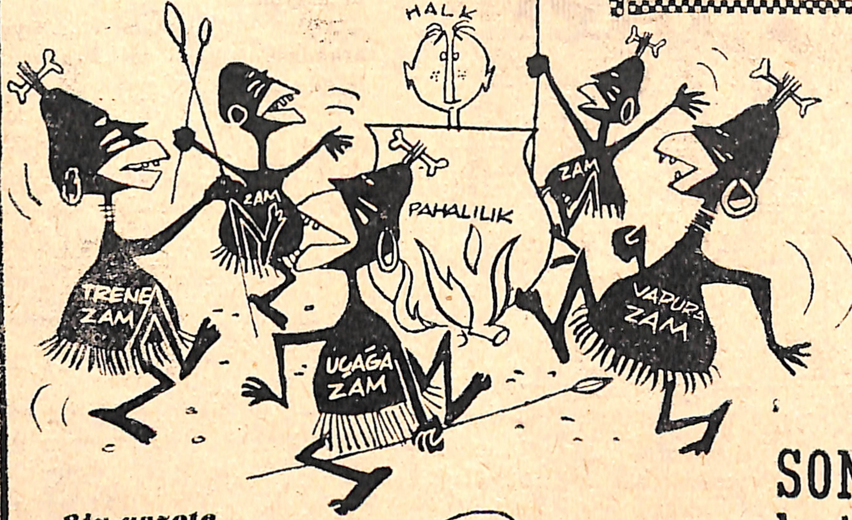
Taşın yanına gelince bir de bak tık ki, taş kesme mermerden oymalı, büyük bir havuz. Şans olur-

Zam — Siz merdivenle çıkın, ben asansörle size yetişirim!..

KIRK-anbaR

Bu yılın "yerli,,leri

Bir gazete

Nasıl

Çıkıyor

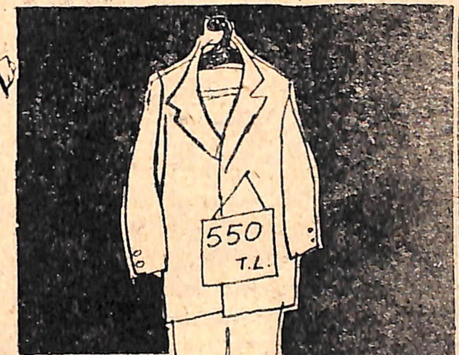

SON ZAMLAR halkı şaşırttı

Amerikada bir kadın 27 buçuk saat durmadan konuştu

Zayıflatan elbise

KURBANLIK

 ADNAN VELİ

MÜRŞİDE hanım, kolunun altına kıstırdığı nefti bohçasiyle, eskici Hayim'in dükkânından içeriye girdi:

— Dükkâncı efendi, dedi. Sen eski elbise alıyor musun?

Hayim, yerinden fırladı. Mümkün olduğu kadar isteksiz görünmiye çalışarak:

— Eyi bir şey varsa alalum, dedi.

O vakit kadın, kolundaki bohçayı tezgâhın üstüne bırakarak çengelli iğneyi açtı. Bohçanın kulaklarını çözüp, içinden, solmuş kahverengi bir elbise çıkardı.

Yahudi, önce pantalonu eline aldı. Kaba etlere rastlayan yerini ışığa tutup baktı. Sonra paçalarını inceledi. Ceketin de kol içlerini, yakasını, omuzlarını iyice göz den geçirdi:

— Hanum, ne istersin bu elbise için? dedi.

— Sen ne münasip görürsün eskici efendi?

— Önce söylemek sana düşer. Mal senin. Ben belkim veririm 25 kuruş...

— Aaaa, hayırdır inşallah... 25 e elbise olur mu ayol?..

— Hani söz için söyledim. Sen ne istiyorsun?

— Ben buna, en son bitmişi, 75 lira istiyorum oğlum...

— 75 mi dedin? Sen galiba elbise piyasasi hiç yormedin? 75 lira ilen eski elbise nerde yorulmuş? Bir altin lira, ne zaman çikacak 15000 kâğıt lira, o zaman bu elbise 75 lira yapar. Ama şimdi en çok 20 lira yapar. Sen bekle, altın lira çıksın...

— Canım, altının çıkmasını bekliyecek olduktan sonra; ne diye Bari satayım'da, hicrandan kurtulayım, dedim.

— Ha bravo... Ölmuş bir adamin elbisesini ev içinde tutmak çok malşanstir. İşalla satarsin bu elbise...

— Satacağım ama, baksana, iyi bir fiyat vermiyorsun ki...

— Ben ki verdim bir fiyat, en güzel fiyat budur.

— Ayol bizim tarafta bir muhtar var, o söyledi. Fiyatlar yükse-

— O muktar demokrattir?

— Helbet demokrat...

— Sen biliyorsun ki, Demokratlarin lugat, başka lugattir.

— Yooo, nereden bileyim?

— Oyleysa ben sana oğreteyim. Şimdi Halk Parti meselâ palilik var der. Demokrat der, çok büyük refa var. Yaniya Halk Parti için sürünme, Demokrat için refa demek gelir. Halk Parti için, mafolduk Demokrat için kalkınma

Demokrat için bolluk demek gelir. Halk Parti için Kizilay, Demokrat için kahve demek gelir. Halk Parti için Basin kanunu, Demokrat için çok rahatlik demek gelir. Halk Parti için iskelet. Demokrat için çok şişman demek gelir. Halk Parti için muktar, Demokrat için seçim demek ge lir. Halk Parti için altin lira, Demokrat için hiç lâzim değil demek gelir. Halk Parti için Üniversite, Demokrat için profesörlere arsa demek gelir. Halk Parti için gazeta, Demokrak için düşman demek gelir. Halk Parti için İnönü, Demokrat için sinir kriz demek gelir.

Mürşide hanım, herifin lâfını yarıda kesti:

— Aman sus artık ayol... Çenene motor mu taktın nedir? Bu elbise demokrat falan değil. Sen alacak mısın, almıyacak mısın?

— 75 ilen olmaz hanum... Alacayim, ama en son 21 lira verdim...

— 21 e dünyada olmaz. 75 nerede, 21 nerede?

— Ayde 22 verdim...

— Veremem...

— 23 e da vermezsin?

— Vermem...

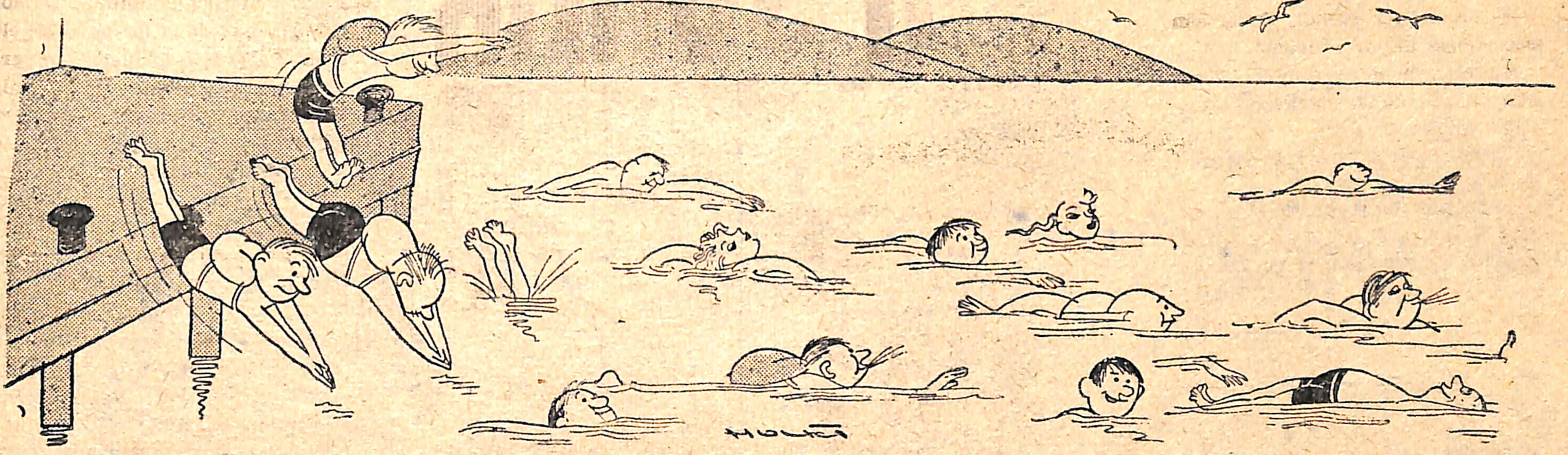
— Bak hanum. 24 ten bir kuruş fazla vermiyorum. Ayde hayirini gör...

— Olmaz ayol... 24 e dünyada olmaz... Haydi ben de beş lira daha ineyim. 70 ten aşağı katiyen veremem...

— Bak hanum, 70 lira demek, satacaksın kahveyi ve 180 lira yaparlar. Ve iki parçası demektir. Boyle bolluk nerede görülmuş?..

— Ben parçasından, marçasından anlamam. 70 i verirsin, esya-

Vapur biletlerine yeni zamlar yapıldı.. (Gazeteler)

Yolcular arası zam yarışı!

İnsanlarınki ipek kravat şeklindedir...

TİYATRO:

Piyes oynanan yer. Sahnesi, dekoru, eseri, aktörü, hattâ suflörü vardır. Tıpkı dünya gibi, tıpkı hayat gibi... Ses başkasının, söylenen söz başkasının.. Aktör görünür, süflörü görünmez!.. Alkışlar mı?. Onların da bir kısmı para ile tutulmuş şakşakçılardır. Sahne edebiyatında adına kılakör derler!

Tiyatro bir türlü olmaz: Dram sahnesi vardır, melodram sahnesi vardır, komedi sahnesi vardır, vodvil sahnesi vardır.

Dünya ve siyaset sahnesinde bunların hepsi, çok kere kar makarışık oynanır ve biz seyirciler şaşırırız: Gülelim mi, ağlıyalım mı diye!

Bir şairimiz, alkış toplayan düşmüş bir gözle:

Tâziyet say bunu felâketine!

Mısraile acımıştır. Unutmayınız ki, o zaman henüz Stripstease yoktu!

TÜFEK:

Malûm silâh. Yakında büsbütün askerî müzeye kalkarsa şaşmayınız. Halbuki, Köroğlu:

Tüfek icat oldu, mertlik bozuldu,
Iğri kılıç kınında paslanmalıdır!

Diye ah eder. Onun tüfek dediği şey de, sonraki tüfeklere göre kurşun değil, leblebi atardı!

Sonra, makineli tüfekleri çıktı: Dipçiği omuza daya, gözünü kıs, nişan al, tetiği çek değil, gırrrr dedi mi, kırk elli kişiyi birden biç!. O da yetmedi, ondan sonraki, daha sonraki, hattâ Japonyaya diz çöktüren atom bile yetmedi. Şimdi, bir kaç tanesi dünyayı uçuran bombalar var!

Zavallı Köroğlu, şimdi sağ olsaydı, tüfeğe taşlama değil, güzelleme yazar, onu öper, başına koyardı:

Tüfek elden gitti, mertlik bozuldu,
Kurşun fişeklikte paslanmalıdır!

TASMA:

Koyuna, köpeğe takılan nesne. Deriden, kayıştan yapılır.

TAVA:

İçerisine yağ konup ateşte kızdırıldıktan sonra köfte, kabak, patlıcan, gözleme, börek, balık kızartılan, uzun saplı kap.

Hamsi koydum tavaya,
başladi oynamaya!

Türküsü meşhurdur. Tava kelimesi, dilimizde «Herifi tava sapına çevirdi» şeklinde de kullanılır.

Eski meyhanelerin Ermeni mezecileri meşhurdu. Akşam vakt-i kerâhat geldi mi, uzaktan, hususî bir besteyle yükselen seslerini duyardınız:

— Uskumrunun dolmasını!. Midyenin tavaaasını!..

Şimdi, ne öyle meyhane kaldı, ne öyle mezeci, ne de âdap ve erkânı ile içmesini bilen o eski sarhoşlar!..

diklerini almıyacağım. Kurbanlık bir kovun alacağım, anladın mı?.. Hem ölmüş efendim için sevaba girerim, hem de hayvanı kesip etini yerim

— Bak hanım. Sen bu 25 lirayı al. Emen git ve benim soylediklerimi al... Bayramda kurban kesmek valla hiç lâzim yok... Çünkü epimiz nasilsa kurbanlik olduk. Ayda al şu parayı, hayirini gör..,

Ve zorla, kadının yeldirmesinin cebine 25 lirayı tıktı...

Adnan VELİ

※

Âdabı muaşeret!

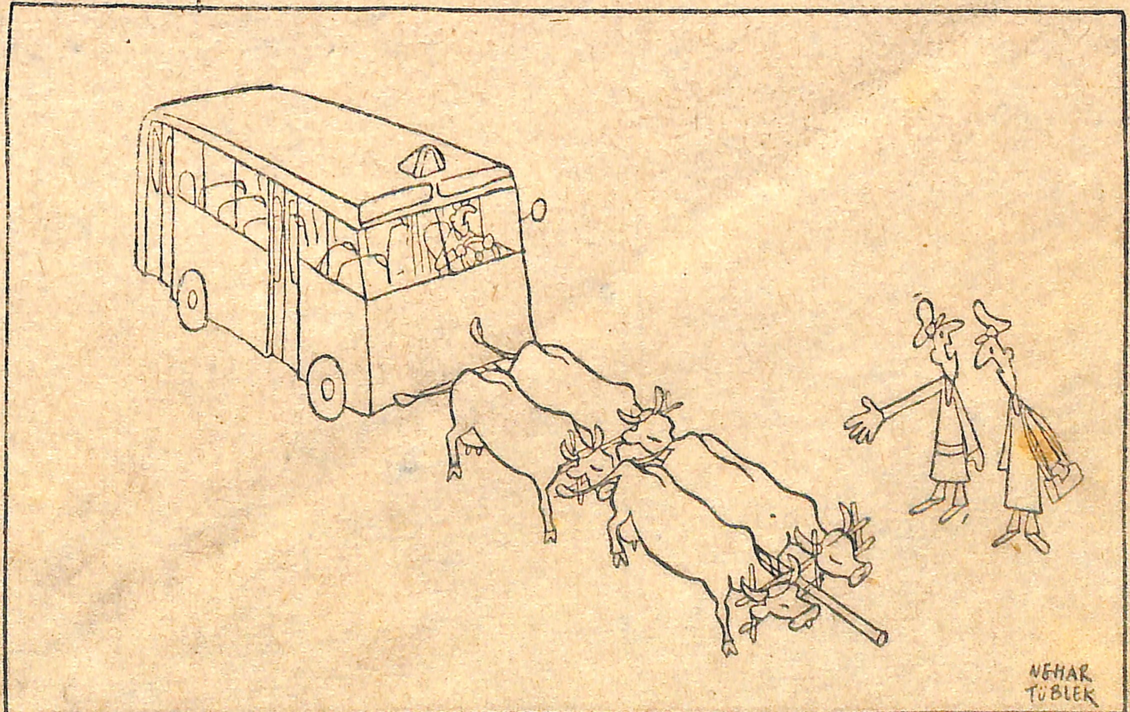
Yeni zenginin karısı, kocasına adab-ı muaşeret dersi veriyordu:

— Sofrada yemek yerken ben sana sol gözümü kırptığım zaman, önündeki tabaktan yemeği bırak, hizmetçi gelip kaldırsın!

Yeni zengin, karısına dik, dik baktı:

— Dur hanım, benim de bu hususta bir diyeceğim var, şayet sana o sırada sağ gözümü kırparsam, anla ki daha doymamışım!..

E. T. T. İdaresi işçilerine süt verecek,, (Gazeteler)

— Hani idare bu inekleri bize süt vermek için almıştı!..

Sabah Git Akşam Dön

— Fuat, dedim, şezlong kaçadır?

— Bilmem vallahi! Ne yapacaksın?

— Lâzım.

— Sayfiye için mi?

— Hııı!...

— Ucuz değildir... Şey be, neye para versin? Ahmet Ağbimde var.

— Beş kâğıt gidiş, beş kâğıt dönüş: on kâğıt! On da yemek! Yirmi!

— Yirmi kâğıda şezlong bulabilir misin?

— Doğru be! Nasıl getirmeli?

— Kendin getirebilirsin. Ne kadarcık şey!.. Atla vapura, sabah git, akşam dön!

Dediği gibi yaptım. Her şeyden önce, Bursalı olduğumu, Bursada oturduğumu söyliyeyim de aklınız karışmasın...Sabah sekizde yola çıkıp on bir otuzda Yalovaya, on dörtte İstanbula geldim. Eli boş gitmek olmaz, diye bir kutu şeker almıştım. On iki lira tuttu... Yirmi yol parası, on iki de şeker: otuz iki lira! Yine kârlıyım. Otuz iki liraya şezlong nerde?

Yıldıza çıktım. Fuatın Ahmet Ağbisi, polis okulunda öğretmendir. Evlidir, iki çocuğu vardır. Karakterine hayranım. Dünya dürüstlük müsabakası yapılsa, birinciliği o alır. İkinciliği ben... Sen nasıl alırmışsın ikinciliği? Basba yağı alırım. Dünyada benden dürüstü yok, demiyorum ya...

Kapıyı, Ziyneti yenge açtı:

— Ooo, hoş geldin Yalçın.

— Hoş buldum yenge! Ahmet Ağbi okulda mı?

— Evet.

— Bana müsaade! Akşam vapuruna yetişeceğim. Belki okuldan dönerken uğrarım.

Şekeri bırakıp okula koştum. Ahmet Ağbi derste değilmiş. Geldi. Sarıştık.

— Sen git eve, dedi. Ben birazdan düşerim.

— Akşama dönüyorum ağbi. Sende bir şezlong varmış.

— Var, var ya. bezi yok!

— Olsun! Bez ne tutar ki?

— On beş lira tutar. Ucuzundan alırsan, on lira...

Otuz iki, on da bez: kırk iki! Masraf kabardı ama, kırk iki liraya şezlong nerede? Eve uğrayıp Ziyneti yengeden şezlongu aldım. Biraz eski. Biraz değil, oldukça eski. Adaam sen de...

Beşiktaşa kadar yürüdüm. Ağır, kâfir! Havaleli de!.. Otobüse sokmadılar. Dolmuşçuların yanına varılmıyor. Gelsin taksi:

— Mahmutpaşaya!

paşada şoföre:

Şezlonga bez alacağım. Mahmut

— Borcum ne? dedim.

— On asker! dedi.

— On lira olur mu kardeşim? Saat ne gösteriyor?

— Saate bakarsan aldanırsın. 19 50'yi gösteriyor.... Bozuk! Yedek parçası yok.

Verdim onluğu; gitti... Kırk iki, on daha: Elli iki! Elli iki liraya şezlong nerede?

Bezi yedi buçuğa aldım. İki buçuk kârım var: Kırk dokuz lira elli kuruş! Kırk dokuz lira elli kuruşa şezlong nerede?

Mahmutpaşada tuhafıma giden nedir bilir misiniz? Bilemezsiniz. Neden bilmediğinizi bilir misiniz? Herkesin tuhafına giden şeyler, başka başkadır da ondan. Çarşaflı, açık giyineni, açık giyinen, çarşaflıyı acayip bulur. Bence, ikisi de acayiptir. Ya boydanboya kılıfa sokuyor, ya kabak gibi meydana çıkarıyoruz. Ortası yok. Her iş böyle! Ya dalkavuğuz, ya körükörüne muhalif...

Mahmutpaşada acayibime giden şey, kazıklayanın avaz avaz bağırmasına karşılık, kazıklananın ses çıkarmaması... Şaş dur! Kazığa oturan sussun da, kazıklı Voyvoda bağırsın.

Beyoğlunda kazığın uzunu takdim edilir ama, bağırmadan, ricayla:

— Şunu alınız lütfen. Rengi daha hoş.

— Bu, iki numara büyüğü. Tam istediğiniz gibi. Bir deneseniz... Yok efendim, ne mahzuru var? Rica ederim.

Mahmutpaşa yokuşundan inerken bir vitrinde güzel güzel ayakkabılar gördüm. Zevk işi! Alacağımdan değil, şöyle bir bakayım. Vitrine çarketmiştim ki, arkada bir şangırtı koptu. Şezlong hazretleri, dönüş esnasında kahvecinin askısına çarpmışlar. Çırak, hafifleyen askıyı salladı salladı ve:

— Bunlardan yalnız müshil ilâcı var!..

ZÜLKÜF BEY :

— Babasının şarap çanağına babamın şişe boşalttığı herif! dedi. Nasıl dönüyorsun be? Eşek eşekken, döneceğini belli eder.

— Siyasî konuşuyorsunuz.

Deyip sustum. Eşek olsaydım, üç dört odun vurur, bırakırdı. Öde bakalım kırılanları: On iki buçuk lira! Kırk dokuz buçuk, on iki buçuk daha: Altmış iki!...

Sabahtan beri ağzıma lokma koymamıştım. Şimdi de iştahım yok. Fena mı? On lira kârlıyım. Yemek için bir onluk ayırmıştık ya... Altmış ikiden on çıktı: Elli iki!... Dön dolaş elli iki!... Şakayı bırakın. Elli ikiye, altmış ikiye şezlong nerede?

Kahveci çırağına paraları bayıldıktan sonra, vitrindeki ayakkabılara bakacak heves kalmamıştı. Saat dört. Harekete iki saat var.

— Dokunmasın, yağlı boya!...

Diye seslenerek milleti uyarıyor, şezlongumla rahat rahat yürüyorum. Dikkati de bırakmıyorum elden. Aman kaza yapmıyayım!... Sen ne kadar dikkat edersen et, öteden biri yükleniverdi mi, bitti. Seyyar börekçinin camekânına öyle bindirdim. Sağındakini, solundakini ittire ittire ilerleyen bir adam müsveddesi, beni şezlongla beraber böreklerin üzerine serpti.

Börekçi:

— Ben çiğ börek satmıyorum, dedi. Kalk oradan!

Artık kimseye on para ödemiyeceğim. Şezlongun maliyeti yük seliyor.

— Tut, tut!...

Bağırtılar arasında bir koşu tutturdum Engel mengel dinlemiyorum. İşportalar, işportacılar devriliyor, vitrin camları kırılıyor.

— Tut şunu kardeşim, tut!...

Mısırçarşısına saparken, yakama sarıldı:

— Yüz elli kâğıt ver!

Vermesem, geridekiler yetişip cibremi çıkaracaklar.

— Al. dedim.

Yakamı bırakarak:

— Şimdi çarpabilirsin, dedi

Gösterdiği yerde, bardak yığılı bir işporta bulunuyordu. Olanca hızımla çarptım, olanca hıncımla çiğnedim.

— Tut, tut. Ne bıraktın?

İyice yaklaşmışlardı. Koşmaya başladım. Hem koşuyor, hem hesaplıyorum:

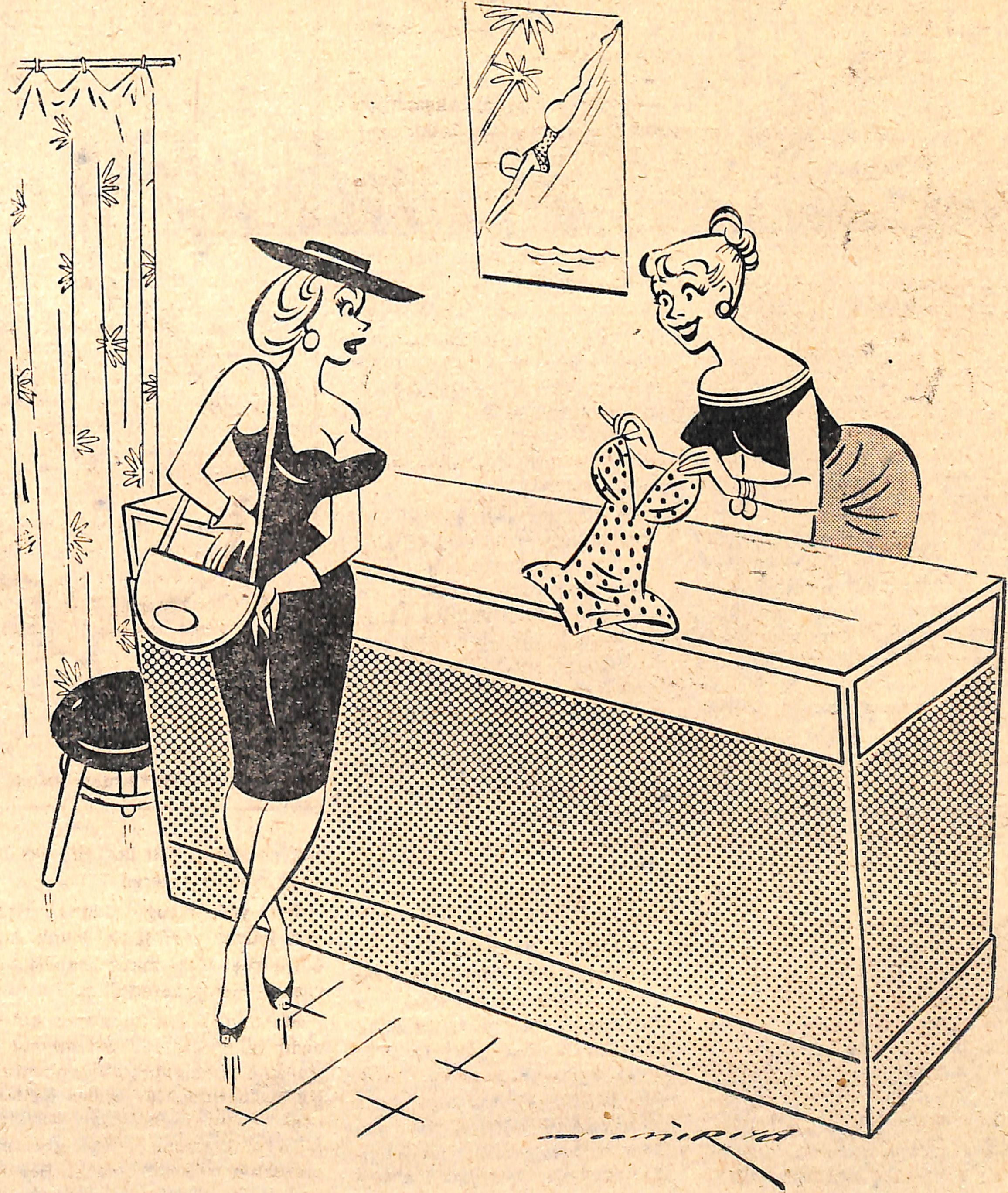
— Elli iki, yüz elli daha: İki yüz iki!... İki yüz iki liraya şezlong nerede, desene! Ulan Fuat, başıma iş açtın. Bundan sonra senin sözünle kız tavlamaya bile gitmem. İki yüz iki liraya şezlong alacak enayi nerede?

— Tut, tut hergeleyi!

Köprüden Karaköye, Karaköyden Beyoğluna geçiyorum. Kalabalık peşimde:

— Tut, tut alçağı!

Yorulmuşum, dilim 1648 metre 182 kilosik! Paçalarımdan akan, ter mi, şey mi, farkedemiyorum.

— Bu mayoyu alın bayan, giydikten bir ay sonra koca bulmazsanız paranızı iade ederiz!..

— Tut, tut namussuzu!

Bir parti bilmem ne merkezine dalıverdim. Cesaret gösterip de arkamdan gelen olmadı. P. kâtibi:

— Kiminle müşerref oluyorum?

— Benimle.

— Siz kimsiniz?

— Bu şezlonga iki yüz iki lira veren enayi!

Dışardan sesler duyuldu:

— İsteriz, isteriiiiz!...

Kâtip irkildi. Şahsen tanımadığı birçok mühim adam vardı. Bunlardan biri olabileceğimi düşünerek pot kıranlara mahsus bir telâşla:

— Beyefendi, dedi, beyefendi, konuşmanızı rica ediyorlar.

Pencereyi açmıştı. O anda, bezi düşürmüş olduğumu gördüm. İki yüz iki, yedi buçuk daha, iki yüz dokuz buçuk!

— Yaşaaaa! Şak şak şak!...

Ben diyeyim on bin, bilmem ne ajans desin yüz bin kişi!

şüm. Bulan versin. Vermiyenin başı bitten, sonu itten kurtulmasın. Bu arada bilhassa belirteyim ki, bulup da vermiyen veya vermiyenler hakkında parti olarak sert tedbirler alacağız.

— Yaşaaaa! Şak şak şak!...

Devam edecektim. Gözüm saate ilişti: Altıya çeyrek var!

— Vatandaşlar! dedim. Bizi lüks araba kullanmakla itham edenler, şimdi utansınlar. Köprüye kadar omuzlarınızda gideceğim. Aman, vapuru kaçırmıyaltm!

— Yaşaaaa! Şak şak şak!...

Omuzdan omuza geçerken dalgalanıyorum. Yollarda alkışlayan alkışlayana. Polisler selâma duruyorlar. Şifahi müracaatlarda bulunan vatandaşlar oluyor:

— Beyefendi hazretleri, oğlumu İstanbula tayin ettirin. Annesi çok üzülüyor. Bir deri, bir kemik kaldı fakir.

— Beyefendi, babamın üvey kar

Bana bir iş lûtfedin.

— Beyefendi, benim kıza bir kısmet bulmanızı rica ediyorum. Methetmek gibi olmasın, etine buduna maşallah! Bir akşam buyurun da, size eşantiyon versin.

Buna rağmen saat altıda köprüdeydik. Memur, hareket düdüğünü öttürdü. Bilet alacak zaman yok. Neyse, cezalı kestiririm. Vapura atladım. Yolcular hayrette. Kalabalığın tezahürat yaptığı bu zibidi kim?

Vapur biraz açılmıştı. Köprüdekilere nanikle karışık seslendim:

«— Aldattım buldattım
Keçi leblebisini yalattım!»

Kalabalıktan bir ses yükseldi:

— Cebine bak, cebine!...

Cüzdan uçmuş!.. İçinde üç yüz lira vardı. İki yüz dokuz buçuk, üç yüz daha: Beş yüz dokuz buçuk...

NOT: Şezlongun yenisi kırk beş liraymış.

Akbaba Spor

GAZETECİLER Sendikası, gazetecilerin artık yazı yazamaz, yazınca başları derde girer duruma girdiklerini görünce, gazeteler arasında futbol maçları tertip etmeğe başladı. Önce Ankara gazetecileri, sonra da İstanbul gazetecileri kendi aralarında futbol maçlarına başladılar. Böylece gazeteciler istikballerini garantiye almış oluyorlar. Günün birinde gazeteleri kapansa, gazete takımları olarak futbol oynıyarak hayatlarını kazanabilirler. Elbette ki bugün bir insan ayağı ile kazandığını, kafasiyle kazanamıyor. Üstelik futbol, ne yukarıdakileri, ne aşağıdakileri tedirgin etmediğinden, futbol oynadığı için kimsenin cezaevine girdiği de yok. Bütün bu durum karşısında, neden herkesin futbol oynamayıp da, başka türlü işler yaptığına akıl erdirmek çok zordur.

GOOOOOOOOOL !..

Ama kendi kalesine.., Ahmet Emin Yalman'ın kendi kalesine attığı harika golün resmidir..

Her işimiz futbola kaldığına göre, ayak topu işinde de Akbaba yaya kalmak istemediği için, tanınmış gazete yazarları arasında bir futbol maçı tertip etti. Takım kurmak çok zor oldu. Bazı yazar oyuncuların hangi takıma alınacağı pek açıkça belli olmadığından, kararlamadan bir takım kurmak zorunda kaldık.

Geçen pazar günü oynanan bu maçın tafsilâtını aşağıda okuyacaksınız.

HEYECAN SON KERTESİNDE

Dün Bayrampaşa stadı, yine bir ana-baba günü yaşadı. Sabahın erken saatlerinde, gişeler önüne biriken seyirciler, taraftarlar arasındaki heyecanın son haddine varmasına sebep olmuştu. Heyecanlı seyircilerden Haldun Simavi, Mâlik Yolaç bir gece önceden gelip otomobilleri içinde sabahlıyanlar arasındaydı. Adnan Düvenci de bu heyecanlı maçta olsun, avazı çıktığı kadar bağırıp, fırsattan istifade biraz söz hürriyetine kavuşabilmek için tâ İzmir'den maçı seyretmek için gelmişti. Nadir Nadi bütün geceyi, stadın kapısında geçirmişti.

Kapalı tribündeki yerlerini alan seyirciler, ellerindeki flâmaları, kordela ve şeritleri sallayarak, kaynana zırıltıları, tenekeler çalarak kendi takımlarını kızıştırıyorlar, karşı takımı da kızdırıyorlardı. Seyircilerin hemen hepsi, taş, mısır koçanı, boş gazoz şişeleriyle tam teçhizat olarak müsellâh bulunuyorlardı.

90 dakika hiç tükenmeyen, dinmeyen bir yaygara kasırgası içinde devam eden bu maç, basın tarihimizde unutulmaz bir yer alacaktır.

MAÇ BAŞLIYOR

Saat 16 da başlayan seremonide her iki takımın oyun havaları çalındı. Muvafakatın havası biraz alaturkayla karışıktı. Muhalefetin bozum havası tatlı tatlı dinlendi. Takımlar arasında en göze çarpan özellik, Kadircan Kaflı ile üstad Refi Cevad'ın şortsuz oluşlarıydı. Yanlış anlaşılmasın, her iki oyuncudan Kadircan Kaflı şort yerine uzun, paçası bağlı eşofman, Refi Cevat da, beyaz gecelik entari giymişlerdi. Muhalif takımın kaptanı, eski sporcu Burhan Felek:

— Üstad, entariyi çıkarın, koşarken aceleden eteklerinize dolaşır, dediyse de, Refi Cevat, entarisinin eteklerinin bol olduğunu, böyle daha iyi koşabileceğini söyledi.

Kadircan Kaflı da, romatizmaları olduğunu ileri sürerek, ayağındaki uzun paçalıyı çıkarmadı.

Kaleler için para atılacaktı. Bozuk para bulamadılar. Metin Toker, seyircilere doğru:

— Bu kadar insanda havaya atacak para yok mu? diye sorunca, buna pek kızan Selim Ragıp:

— Yahu, oyunda bile muhalefet yapıyorsunuz. Şimdi kimse bozuk para kullanmıyor, bütün bir binlik atın havaya da nam olsun... diye bağırdı.

Havaya çarktan çıkma bir binlik atıldı. Muhalefet, Şişhane tarafındaki kaleye, muvafakat da Altın Bakkal tarafındaki kaleye düştüler.

Oyuna, hakemlik yapan savcının ilk yuruşuyla başlandı.

İLK GOL

Oyun bir başı bozukluk içinde başladı. Refi Cevat topu eliyle kaptığı gibi, bir bismillah çekip, hasım kalesine doğru bir savlet eyledi. Ancak üç, dört adım kadar gitmişti ki, sırtüstü çayırların üstüne yatarak, Peyami'ye seslendi:

— Peyami, ben şiştim. Kimseye çaktırma, favul oldu diye bir nara at... Aman doktor gelsin, bana üç ay tebdil hava versin!

Peyami Safa da çayırların üstüne uzanıp:

— Favul favul... diye çırpınmaya başladı.

Bundan cesaret alan Mekki Sait:

— Rüzgârımızdan devriliyorlar, dedi.

Doktor ve massör sahaya geldi. Peyami Safa oyuna başladıysa da, Ulunay bir daha yerinden kımıldamadı. Bu kargaşalık arasında Ahmet Emin Yalman, ilk golü ağlara taktı. Ama kendi kalesine gol atmıştı. Hakem düdük öttürürken Ahmen Emin de:

— Sayılmaz, sayılmaz... Ben takımları karıştırdım. Eskiden o takımda oynuyordum, şaşırdım. Başka kale diye kendi kaleme atmışım, diye bağırıyordu.

Bu golden sonra iyice hızlanan muvafık takım, ardarda akınlar yaptılarsa da, Yakup Kadri bir kalem darbesiyle bu akınları boşa çıkarıyor, topları çeliyordu. Coşkun tezahüratla şahlanan mu-

Dünkü maçta muvafık takım,

Aşağıda her iki takımın oyuncuları
da, spor yazısında gösterilmiştir. B

MUVÂFIK TAKIM: Adviye
Selim Ragıp (10, bir de
Cemil Cahit (bilâ numara) — Nih
Vâ-Nû (— 2) — Halil Lûtfi (0) — Si
Ahmet (0001) Mekki S

MUHALİF TAKIM: Müşerref
Metin Toker (6) — Kadirc
Refi Cevat (10, bir de nazarlık)
Safa (1—1—0) Yakup Kadri (Yarım)
Rıfkı (3) — Burhan Felek (5)

VER BABANA GİTMEZ YABA

ender gördüğümüz nefis bir kafa rov
Baban'a verirke

İKİ TAKIM YANYANA, HAYLAYA BİLİR MİSUN ?..

Büyük
Emin

Aykaç, Bedii Faik, Falih Rıfkı Atay (Oturanlar), Peyami Safa, Burhan Felek

...LER ARASI AKBABA TURNUVASI

... muhalif takımdan 12 gol yiyip hiç gol atmadan (12 - 0) galip geldi. Maçın gollerini hakem, saha polisi ve savcı attı....
En iyi oyuncu, her zamanki gibi Ahmet Emin Yalman'dı.

...nı veriyoruz. Bazı oyuncular, oyun sırasında yüksek transfer ücreti alarak takım değiştirmişlerdir. Sonradan takıma giren yedek oyuncular ...er oyuncunun yanında yazılı numara, tam numara on olduğuna göre, o oyuncunun maçtaki oyun derecesini gösterir..

...Fenik (Tam numara)
...yıldız) — Habib Edib (8)
...ad Sami (—5) — Nezihe Araz (1)
...avuşgil (10, bir de maşallah) — Fazıl
...ait (10, bir de aferin)

Hekimoğlu (—10)
...an Kaflı (Helâlinden sıfır)
Ahmet Emin (Üç buçuk) — Peyami
— Fikret Adil (üç onda bir) — Falih
— İhsan Ada (10, bir de yıldız).

...NA !.. **Kaleden uzanan topa Burhan Felek, sahalarımızda, ...şatası vurdu... Resimde Felek, topu ... gösteriyor..**

...maçtan evvel oyuncular bir arada (Ayaktakiler) Safa Kılıçlıoğlu, Ahmet Yalman, Doğan Nadi, Cihad Baban, Halil Lûtfi Dördüncü, Fazıl Ahmet Nezihe Araz.. «Tele-foto-Radyo-Gramofon — AKBABA»

vafıkları bir daha zaptetmek mümkün olmuyordu.

On birinci dakikada, Nezihe Araz ile Burhan Felek, ikisi birden kafaya kalkmışlardı. Havadaki çarpışmada, Burhan Felek'in ayak bileği incindiğinden bir zaman sahada aksayıp durdu. Oyuna devam edemiyeceğini anlayınca da sahadan çıktı. Muhalifler on kişi kalmışlardı. Mekki Sait.

— Madem onlar on kişi oynuyor, biz de on iki kişi oynarız. Çağırın Mümtaz Faik'i! diye bağırdı.

İKİNCİ GOL

Maçın yirminci dakikasındayız. Muvafıklar rüzgârı arkalarına, güneşi önlerine, iktidarı yanlarına alınışlar, akın üstüne akın tazeliyorlardı. Siyavuşgil:

— Haydi arkadaşlar, rüzgâr da bizimle beraber... diye kükreyerek arkadaşlarını hızlandırdı. Adviye Fenik, bugün tam formunda. Hayatının en büyük oyununu oynuyor. Yalnız kaleye gelen topları değil, kaleye gelmeyen topları bile koşup koşup yakalıyor

Bir ara Falih Rıfkı, iki oyuncunun arasından sıyrılarak kaleye indi. Tam şutu çekeceği zaman, bir de baktı ki, top yok. Heyecandan topu almadan koşmuştu.

— Top yerine kaleye ben girsem, gol sayılmaz mı? diye sordu.

— İktidara geçince... diye cevap verdiler.

İhsan Ada:

— Az kalsın gol olacaktı, onda da topu unuttuk. Şu şansa bak! dedi.

Nihat Sami'nin verdiği pası Fazıl Ahmet on sekiz pas çizgisinden bir voleyle gole çevirdi. O zaman aklı başına gelen Fikret Adil:

— Bu işte hiyle var. Burası on sekiz pas yok... dedi.

Sahiden adımlayınca, on sekiz pas değil, sekiz pas olduğu anlaşıldı. Muvafıklar saha hiylesi yaparak, kendi yarı sahalarını, öbür takımın iki misli yapmışlardı. Bu sebeple, her iki gol de sayılmadı. İtiraz, yüksek hakem kuruluna gönderildi.

MUHALEFETİN İLK GOLÜ

Muhalifler, kırk bir buçukuncu dakikadan sonra bir şahlandılar. Topu kapan hasım kalesine iniyordu. Harikalar yaratıyorlardı. Muvafıkların kalesini iyice bastırmışlardı

Muvafık seyircilerin tribününden sert bir ses yükseldi:

— Yahu, biz bunlarla mı uğraşacağız. Bırakmıyorlar ki rahat rahat kalelerine gol atıp da kalkınalım... Ne duruyoruz, en iyisi, basın kanununa bir madde daha koyup şunlara bir baskı yapalım.

Her zaman olduğu gibi ancak, birinci haftayımın son dakikaların da canlanan muhalefet akınlarının neticesini alamadan, haftayım da bitmiş oldu.

İKİNCİ HAFTAYM

İkinci haftaymda muhalefet daha şuurlu oynamağa başlamıüşlardı. Nitekim, ikinci haftaymın altıncı dakıkasında Burhan Felek'in anlattığı bir Nasreddin Hoca fıkrası, muvafıkları gevşetti. Muvafık oyuncular şişmişlerdi. Ahmet Emin'i de kendi takımlarına transfer ettilerse de, Yalman iki takıma da alışamadığından bir o yandan, bir bu yandan oynayıp durdu.

Bir ara sıkışan muvafıklar sahaya on bir top birden çıkarıp her oyuncularına bir top verdiler.

— Şimdi her şey bollandı. Hamdolsun top sıkıntımız da yok. Her muvafık vatandaşa bir top! diye bağırdılar

Bu sırada Ulunay'la Kaflı, saha ortasına oturup hararetli bir münakaşaya dalmışlardı.

Gittikçe şiddetlenen muhalefet akınlarını kesmek için, muvafıklar oyuncu biçmeğe başladılar. Vâ-Nû, Halil Lütfi'ye:

— Pas ver, pas ver... diye bağırıyordu. Halil Lûtfi de ona:

— Bedavadan pas verilir mi? Bir kere topu ayağıma geçirmişim, dünyada vermem. İyi fiyat verirsen satarım, diyordu.

İkinci haftaymın sonlarına doğru, Peyami Safa kalbinden yaralanarak çıktı. Onun yerine Cihad Baban girdi. Baban, iyi bir oyun gösterdi. Ayağına top geçse, gol yapacağı muhakkak Burhan Felek, topu ayağında tutan Bedii Faik'e:

— Baban'a ver. Baban'a ver! diye bağırdı.

Son dakikalarda takıma girmiş olan Bedii de:

— Kime canım isterse, ona pas veririm, sana ne? diye bağırdı.

Oyunun bundan sonrasını muhalifler tek kale oynadılar. Muvafıklar iyice bozulmuştu. Seyirciler:

— Bozulma, yedek parca yook! diye bağırırlarken, onlar da:

— Bozuluruz, yedek parca da var, her bir şey de var... diyorlardı.

Üst üste akınlarını tazeliyen muhalifler, on iki gol atarak, hakem karariyle sahadan (12-0) mağlûp çıktılar.

Takımların tarafları sarmaş dolaş olmuşlar, yaşlı gözlerle birbirlerini öpüyorlardı. Sahadan galip çıkan muvafıklar sevinmekte haklıydılar, İzmit fabrikasından iki yüz ellişer gram kâğıt almaları için tahsis çıkmıştı.

BEDAVA MI SANDIN ?

Maçın ikinci devresinde Halil Lûtfi kaptığı topu bir türlü elinden çıkarmak istemedi. Büyük bir açık arttırmadan sonra topu sattı ve ne den sonra oyuna devam edildi. Resimde Halil Lûûtfi topu satarken görüyorsunuz.

Stad: Bayrampaşa
Seyirci: Muvafıklara göre kendilerinden 100 000, öbür takımdan 10 kişi. Muhaliflere göre, kendilerinden 500 000, karşı takımdan 5 kişi.

Sahilde...

★ Yazan : BİTİRİM ★

BİR yaz sabahı, sahilde çamlar altına uzanmıştım. Reçine kokulu, sivri yeşil dallar arasında deniz, kumsal ve bütün kıyı, gün ışığının altın yaldızına sürünmüş ışıl ışıl, renk renk parlıyordu.

Taze çimenler üzerinde yattığım yerden, gözlerimi masmavi gökyüzüne dikmiştim.

Birdenbire aklıma geldi, kendi kendime: «Belki de şu yusyuvarlak dünyanın alt tarafında - demir tozunun mıknatısa kapıldığı gibibiz de dünyamıza yapışmışız ve mavi başluğa doğru tepesi aşağı yaşıyoruz» dedim.

Davul tozu, minare gölgesi hesabı. E ilmî hakikat bu!.

Bir an, gözlerimin önünde serili duran bütün manzara bana, tepesi üstü boşluğa çevrilmiş gibi göründü. Toprak ve deniz yukarıda, gökyüzü aşağıda. Bir düşünüversek, boşlukta uç babam uç!

Gözlerimi oğuşturdum, başım döndü.

Şimdi denizde küçük bir vapur, iskeleye doğru yaklaşıyor. İçi şen insanlarla dolu. Deminki hesaba göre deniz, lâcivert sudan bir tavan gibi, vapur tavana yapışmış, ahali de tabanlarından vapura yapışmış... Hiç kimse işin farkında değil...

Hay saf insanlar hay!..

Nihayet biletlerini memura gösterip karaya çıktılar. Ben vaziyeti uzaktan seyrediyordum. Bakalım bizim tarafa kimse gelecek mi diye.

Yarabbi!.. Ben de sivri sivri duran çam dallarından birine konsam. Ve kanatlarımı çırpa çırpa, şakır şakır ötü ötüversem. Bir neşeli kuşcuk da gelip yanıbaşıma konsa!.. Şairin dediği gibi, içimde bir kötülük yok, ama böyle yapayalnız da olmaz ki...

Derken yolun başında bizim neşeli kuş göründü. Gözlerim keskindir; ayan beyan seçiyordum. Spor giyinmiş, çevik yürüyüşlü bir kızcık. Tabiî o da baş aşağı, ayaklarından dünyaya yapışmış hızlı hızlı geliyor. Şimdi yanımdan geçip gidecek ve arkasından ağzım açık bakakalacağım.

Kız yaklaştı yaklaştı, beni yattığım yerde hiç farketmedi.

Yolun dönemecinde, denize keskin bir yar halinde diklemesine inen kıyıda çantasından bir kâğıt çıkardı. Herhalde adres filan yazılı, ileriye doğru bakınıp duruyor. Buralara yabancı bir âfet, belli...

Şimdi kalkıp yanına varsam da, bu kâinatın ortasında, bacakları yukarıda başaşağı durduğunu ken disine anlatsam, acaba ne der... Mutlaka o kıpkırmızı dudaklarını büzüp güzel gözlerini aça aça, sanki pek garip bir şey söylemişim gibilerden bakar. Belki de yanımdan bağıra bağıra kaçmıya kalkar. Sen hiç okulda coğrafya okumadın mı kız?..

Bendeniz öyle ilmi hakikatleri düşünürken, kızın elindeki kâğıt, şakacı bir rüzgâra kapılıp uçuverdi O arkasından atıldı, fakat kendini tutamadı, kısa bir çığlık, hay di cuuup denize.

Bütün bunlar bir kaç saniye içinde olup bitmişti.

Aman demiye kalmadı, yerimden fırlamıştım. Şimşek gibi kıyıya yetiştim. Ben de atladım arkasından; hemde balıklama.

Şu kızı bir kurtaraydım da görsün dedim. Bu kıyı derincedir. Sular bir nehir gibi hızla akar. Ben de pek öyle ahım şahım yüzmek bilmem. Olsun, kurtarmak vazifemdi. Yazık değil mi elâlemin kızına. Başladık suyun içinde karşılıklı çırpınmaya. Meğer yaman yüzücüymüş kâfir. Beş, on kulaç ta kıyıyı buldu. Amanın ben, akıntıya kapılmış gidiyorum. Aksiliğe bakın, gırk mırk, bir türlü kendimi toparlıyamıyorum. O yük seklikten atlayışla sersemlemişim. Akıntı da çok fazla. Ağzıma burnuma tuzlu sular doluyor.

Kız, çaresiz tekrar suya atladı, bacağımdan çekip çıkardı. Sonra bir güzel de azarladı:

— Niçin atladınız denize?

Yutkundum:

— Şey, sizi kurtarmak için...

Vaziyetime baktı baktı, başladı gülmeğe. Şapşallığım, dehşetli can sıkıcıydı. Her tarafımızdan zırıl zırıl sular akıyordu. Entarisi vücuduna yapışmış, saçları alnına dökük, yanaklarında su damlacıkları pırıldıyor. Ben de suya düş müş cins bir erkek kedi gibi silkinip suları etrafa sıçratıyordum.

Bereket civarda kimseler yoktu. Kız:

— Eyvah dedi, ben şimdi ne yapacağım...

— Emirlerinizi bekliyorum küçük hanım, size bir faydam dokunabilir mi?

— Siz kendinizi kurtarınız efendim, dedi.

Bu lâf üzerine oracıkta bir kayanın dibine çömeldim. Canım bir kaç nefes sigara istedi. Baktım, cebimde paket ve kibrit vıcık vıcık olmuş.

Kendi kendine söylenir gibi:

— Adresi de kaybettim dedi, ya Rabbi ne yapmalı?

Sonra lütfen sordu:

— Siz buraları bilir misiniz?

— Ne yazık ki, hayır, ben de gezmeğe gelmiştim.

Az ötede büyük bir yalı var. Çaresiz gidip kapıyı çaldık. Panjurlar kapalı, kapı duvar. Anlaşılan içerde kimseler yok Etrafta bir kaç yalı daha var ama, onlar da ıssız ve sessiz... Böyle zırıl zırıl su içinde kapı kapı dolaşacak değiliz a...

Kumandayı elime aldım. Otoriter bir sesle:

— Gelin peşimden dedim, bakın işler nasıl derhal yoluna girecek.

Ben önde o arkada, yirmi metre kadar bayır tırmandık. Çalılarla dolu bir düzlük göründü.

— Bakın burası günlük güneşlik, şu çalı kümelerinin içleri mükemmel birer kabinedir. Birine girip hiç olmazsa entarinizi çıkarın. O kurusun gerisi kolay.

Durup biraz düşündü, sonra kümelerden birine daldı.

Ben de başka bir kümenin içine girip soyundum.

Yalnız başlarımız dışarda, karşıdan karşıya konuşmıya başladık.

— İsminiz nedir?

— Dünyadaki isimlerden birisi.

— Halbuki ben sizi peri kızı zannetmiştim.

Biraz sustuk.

— Hayatta bağlı bulunduğunuz bir erkek var mı?

— Tabiî var; Büyük babam...

Somurttum. Bu kız benimle açık tan açığa alay ediyor.

Bu defa o sordu:

— Siz hep böyle sualler mi sorarsınız?

— Evet, ama çok defa kendi kendime. Yapayalnızım...

Çamaşırları altüst ettik.

Bir serçe sürüsü yanımızdan cıvıl cıvıl uçup gitti. Kız sevinç içinde el çırptı.

— Aman ne hoş, şu çalı dibinde herhalde yavruları var...

Hiç ses çıkarmadım, o anlatmaya devam etti: Buraya bir kız arkadaşını görmeye gelmiş. Babası banka müdürüymüş.

— Bana bir iş verecekdi deyip sustu.

— Size, temiz bir arkadaş olarak ben de bir iş verebilirim. Ben de bankacıyım. Bütün günlerim hep rakamlar içinde geçer.

Aşağıdaki caddeden tek tük yolcular geçtikçe hemen kafalarımızı içeri çekip susuyorduk.

★

Bir defasında nasıl oldu bilmem, lâfa daimışız. Geri tarafımızdan kalın bir ses gürledi:

— Çalılar arasında Âdemle Havva... Bu ne rezalet efendim...

Eyvah... Altmış beş yaşlarında, iri kıyım, beyaz saçlı, dinç bir zat. Temiz pak giyinmiş. Bir elinde kalın baston, öbür elinde korkunç suratlı bir buldok köpeğinin zinciri. Bize doğru gazap içinde bakıyor.

Burunlarımız dışarda, biz de ona cin gibi bakıyoruz...

Kız:

— Fena şeyler düşünmeyiniz efendim, diye seslendi, biz az evvel denize düşmüştük.

— İkiniz birlikte mi?

— Şey, diye lâfa karıştım. ben onu kurtarmak için atılmıştım.

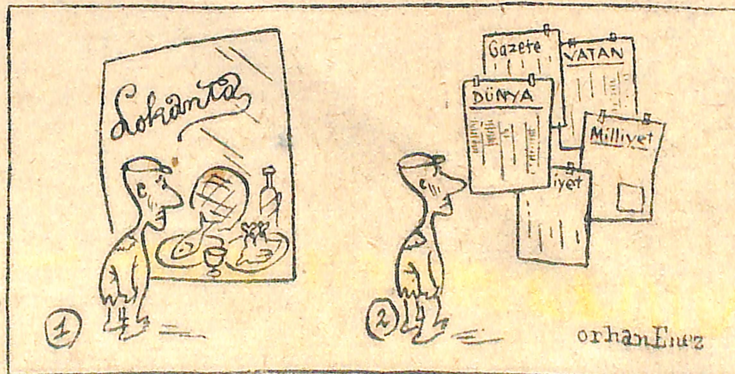
— Kurtardın mı bari?

— Hayır, o beni kurtardı.

Bazı vaziyetlerde doğruyu söylemek, insanı derde bulaştırır.

Adam tekrar kızdı:

— Delikanlı, ama sen saçmalıyorsun, diye bağırdı...

Gazete fiyatları arttırıldı; (Gazeteler)

Kuyruk.. Acısı !..

Kız:

— İnanmazsanız ıslak elbiselerimize bakın, diye sızlandı.

Fakat kızgın zat, pek yumuşamış görünmüyor ve habire bastonuyla çalıları dürtüklüyordu.

Daha tesirli lâflar etmemiz lâzım:

— Hem biz yakında evleniyoruz efendim, diye kafa salladım.

Yaşlılar böyle şeylerden hoşlanırlar. Hakikaten de tesiri oldu:

— Yüzükleriniz var mı?

İnsan bir defa kıtır atmıya başladı mı, artık gerisi gelir.

— Tam beş gün sonra nişan, nikâh hep birlikte olacak. Bu pahalılıkta ayrı ayrı masraflara ne lüzum var, öyle değil mi beyefendi amcacığım.

Ne yapıp yapıp şu vaziyetten kurtulmalı, diye düşündüm. Gerçi ciddi bir tehlike yok ama, adam aklına eserse bütün dünyayı ayağa kaldıracak. Bekçiler, karakol, filân derken dız boyu rezalet.. Herkese merak anlatabilirsen anlat...

Cesaretim artmıştı:

— Bize inanmazsanız nikâh memurluğuna telefonla sorabilirsiniz, diye bir palavra saha sıktım. Allahın kırında telefonu nereden bulacak... Hele biz bir giyinelim de.

İlk kızgınlığı geçmişti.

— Bu denize düşmekler filen sahi mi, diye tekrarladı.

— Billâhi sahi dedim, biraz saçma ama, sahı...

— E çocuklar sizde hiç akıl yok mu? Burada böyle bekleyip kurunmayı da ilk defa duyuyorum.

— Bizden başka denize düşen olmamıştır da, ondan. Başka ne yapabilirdik dersiniz?

— Her neyse, siz durun bakalım, diye ensesini kaşıdı, çekilip gitti.

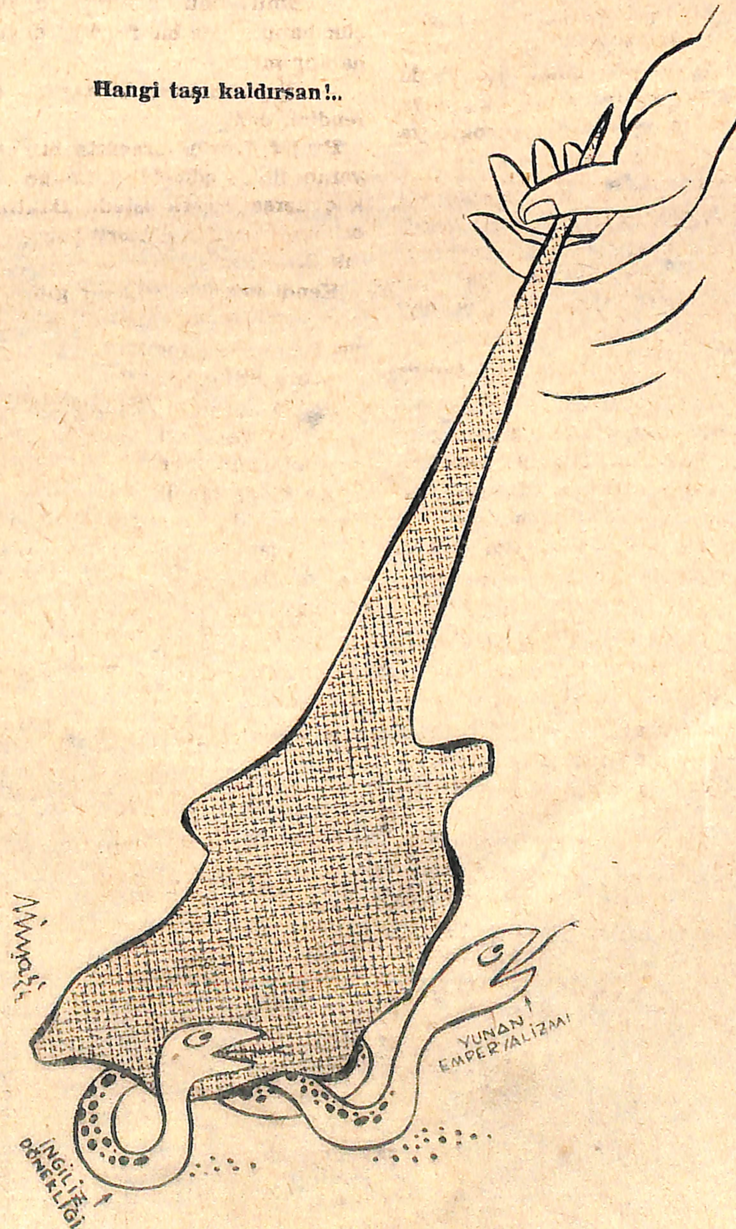
Az sonra, yamacın öbür yanından, çoluk, çocuk, genç kızları ve delikanlılarıyla birlikte neşeli bir aile çıkageldi. Başlarında da ak saçlı zat var. Bize kuru çamaşırla elbise getirmişler Hep birlikte «Geçmiş olsun» diye güle oynaya bağrıştılar.

Uzattıkları elbiseleri alelacele giydik. Ceketle pantalon bana dar tım. Kız ise gayet bol ve uzun bir entari içinde âdeta kaybolmuştu.. Yalnız başı, elleri, çıplak ayak bilekleri ve ıslak iskarpinleri görünüyordu Benim zıpçıktı halime bakıp dudaklarını ısırdığını farkettim.

Uydurma muydurma, ne de olsa nişanlı değil miyiz, o kıyafette kolkola girip aralarında yürümiye başladık.

Dur bakalım bu işin sonu ne olacak. Vakalar kendi kendine çorap söküğü gibi, amma tatlı gidiyor. İnceli kalınlı binbir sual yağmuru altında sağa sola cevap yetiştirip durduk. Ne iyi insanlardı!... Aralarında geçirdiğimiz o tatlı günü hiç unutamayız. Evlerinin uzaktan görünüşü de bir bayram tebriği kartına çizilmiş gibi sevimliyim. Evin önünde küçük bir çardak, yedi veren gülleriyle süslenmişti. Kapı ardına kadar açık, içerisi ferah, temiz ve aydınlıktı.

Bütün gün, gelinler, damatlar, oğullar, kızlar etrafımızda bizi ağırlamak için fır döndüler. Evin küçük çocukları bile gülücük yapıyorlardı. Bir defa etrafımız bu kadar tatlı tuzaklarla çevrildikten sonra artık kurtulamayız. Onlar nasıl isterlerse öyle olmağa mecburduk. Sofrada yanyana oturduk. Birbirimize sık sık gülümsedik. Karşılarında birbirimize delicesine âşık kesildik. Kız, bazen hakikati hatırlayıp kendini toparlamak istiyor, sonra etrafla başa çıkamayıp işi kendi haline bırakıyordu.

Hangi taşı kaldırsan!..

Yemekten sonra dansederken kulağıma fısıldadı:

— Bu tertemiz ve candan insanları aldatırken üzüntü duyuyorum. Hakikati söylesek nasıl olur?

— Bırakınız bu tatlı havayı bozmıyalım. Hem bakın, hain güneş ufka doğru hızla yaklaşıyor. Sizden ayrılınca bu gece bana pek karanlık gelecek

Ev sahibi bir köşeden:

— Siz çok hoş bir çiftsiniz çocuklar, diye sesleniyordu, düğününüze çağırmazsanız billâhi gücenirim. Size düğün hediyesi olarak birer cankurtaran simidi getireceğim...

Kahkahalar ayuka çıktı.

— Bizim en kıymetli misafirimiz olacaksınız, deyip, akşam üzeri veda ettik. İskeleye kadar geldiler. Ve vapurumuz uzaklaşıp onları gözden kaybedinceye kadar yanyana mendil salladık

Yanımdaki:

— Ne iyi insanlardı. diye içini çekti.

— O kadar üzülmeyin canım, isterseniz düğün davetiyesini birlikte getiririz...

Gözlerinde tatlı bir ışık yandı:

— Nasıl olur?

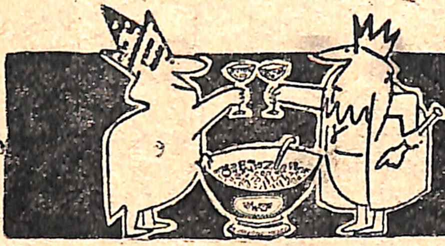
— Niçin olmasın... Bu güzel günün sonunda bir vapur iskelesinde ayrılıvermek... Hem sizi, içimin sahilinde yıllarca bekledim, halbuki bugün çıkıp geldiniz. Bırakamam...

Bir eliyle kolumu sıktırıp kulağıma fısıldadı:

— Denize düşmeyin diye tutuyorum.

Ya Rabbi!.. Bu altüst yaşadığımız dünya meğer ne tatlıymış.

BİTİRİM

KOKTEYL

Bir dolma meselesi!

Dostlarımızdan Haf- faf Ahmet efendinin iki senedir Yunanistanda e- sir olduğunu biliyor, fa- kat bunun sebebini bil- miyorduk.

Onu, birkaç gün ev- vel Çarşıkapıda gördük. Yine o eski kalender, şen tavrını hiç bozma- mıştı. Yalnız biraz za- yıflamıştı.

— Vay Ahmet efendi şükür görüştüğümüze... Nerelerdeydin, ne vakit geldin?

— Geleli bir hafta olu yor. Pire'de esirdik.

— Sebep? Sen asker değildin, bir şey değil- din? Bahusus saçlı, sa- kallı, yaşlı başlı adam- sın... Seni ne diye esir ettiler?..

— Hiç efendim, bir dolma meselesi!

— Ne dolması?

— Domates dolması.. Mütarekeden altı ay son ra Bursaya bizim dama- dın yanına gitmiştim... Bir gün, galiba bir pa- zar günü, çarşıda bir aşçı dükkânında doma- tes dolması yerken, üze rine biraz yoğurt dök- türmüştüm. Vay efen- dim domatesin üstüne yoğurt döken sen mi- sin? diye yakalayınca götürdüler.

— Nereye?

— Nereye olacak, Yu nanlıların merkez ku- mandanlığına... On beş gün orada sorğusuz yat tıktan sonra da mevcut lu olarak Pire'ye.

— Dolmanın üstüne ya ğurt dökmekten ne çı- kar?

— Pire'de tam bir se ne yemedim, içmedim, hep bunu düşündüm... Öyle zamanlarım olmuş tur ki, az kala merak- tan çatlıyacaktım. Ni- hayet uzatmıyalım efen dim, bir sene Pire'de mevkuf kaldıktan sonra türkçe bilen İstanbullu bir Rumun eline beş pa pel sıkıştırdım, bize bir Rumca istida yazdı, Pi- re mevki kumandanlığı- na verdik, esaretimizin sebebini sorduk. Bir haf ta sonra beni çağırdılar, kumandanlıkta isticvaba başladılar:

— Söyle bakalım, Haf faf Ahmet sen misin?

— Benim!

— Sen geçen sene Bur sada Yunanlılarla alay etmişsin!

— Haberim yok.

— Nasıl haberin yok? Bir aşçı dükkânında Yu nan zabitleri yemek yer ken, karşılarına geçip kırmızı domatesin üzeri- ne beyaz yoğurttan bir hilâl resmi yaparak gül müşsün!...

Anladınız mı şimdi, dolma meselesini... Ah birader, çektiğimi bir ben, bir de Allah bilir.

(Eski Türk mizahından: Kelebek 1923)

YAZISIZ!..

Ezelî bir dâva:

Ev — Bunlardan sen mes'ulsun..

Okul — Hayır, sen mes'ulsun!..

Milyonluk tablolar!

Picasso'nun Paris'teki atölyesini ziyaret eden gazeteciler, duvarlarda hiç bir Picasso resmi gö rememiş, hep başkaları- nın tabloları asılı oluşu- na hayret etmişlerdi. Meşhur ressama bunun sebebini sordular. Aldık ları cevap şu oldu:

— Ne yapayım, bir tablomu yarım milyon- dan aşağı vermiyorlar.. Almama imkân yok ki!

C. Cahit CEM «Havadis»

Baba içer..

Amerika'da bir skan- dal: Sarah Churchill sar hoş olup, adam tokatla- mış!..

Türkiye'de bir skan- dal: Randolph Churchill sarhoş olup, Türklere ha karet etmiş!.

Hımm.. Galiba tuhaf bir tabiat hâdisesiyle karşı karşıyayız:

Hani, analar yer, ço- cuklarına süt olur derler ya, anlaşılan baba Chur- chill'in içtiği Wisky'ler de çocuklarını sarhoş e- diyor!..

Bedii FAİK «Dünya»

Kırılmış tabak

Yeni günahlarını ehem miyetle gizleyen kadın- lar, meselâ yirmi sene- lik eski günahı itiraf et- mekte hiç beis görmez- ler Bu noktada hizmet- çilerin «Kırılmış tabak» nazariyelerini tatbik e- derler.

Bayram ziyaretlerine giderken:

— Oğlum, gittiğimiz yer de büyüklerin elini e- teğini öpmek lâzım- dır..

— Babacığım ben daha küçüğüm, politikacı almama vakit var!

Çok bile!

Her gün gazetelerde yabancı firmaların Tür- kiyede yeni bir tesis da- ha kurmakta oldukları- na dair havadisler oku- yoruz.

Fransızlar otomobil fabrikası kuruyorlar- mış, Almanlar ampul, Hollandalılar radyo.

İngilizler liman kuru- yor, İsviçreliler telefon santralı, Amerikalılar o- tel..

Belçikalısı kuruyor, İ- talyanı kuruyor.

Peki, bu arada bizim kurduğumuz bir şey yok mu?

Var tabiî:

— İlk önce hayal, son ra turşu...

Çetin ALTAN «Akşam»

Yılan avcısı!

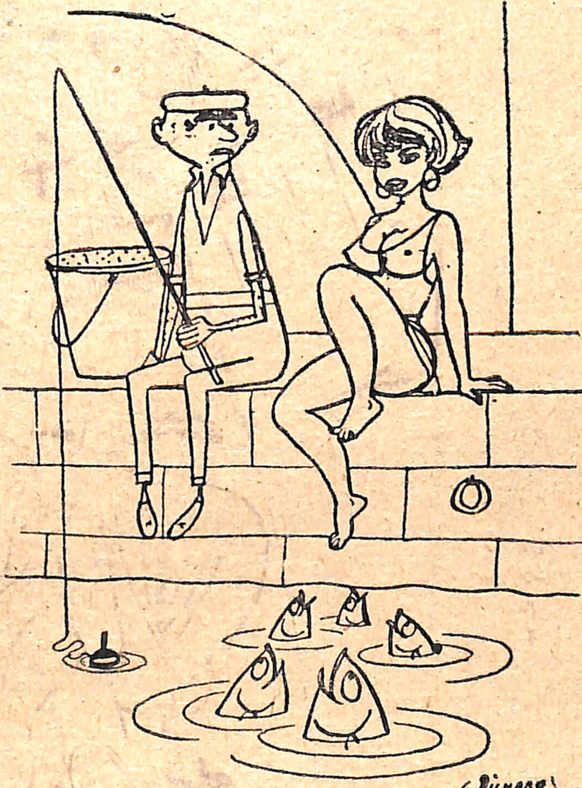
Büyük bir yılan koleksiyoncusu idi. Afrikada ava gelmişti, maksadı koleksiyona yeni yılanlar eklemekti.

Bir sabah kampın civarında dolaşırken deliğine girmekte olan nadide bir yılanla karşılaştı. Bu kendisinde eşi olmayan çok kıymetli bir yılandı. Fakat aksi gibi yanında silâh namına bir şey yoktu. Yılanı ise kaçırmak üzere idi ki birden aklına bir buluş geldi:

Yılanı kuyruğundan çekip çıkaracak ve öteye fırlatacaktı. Hayvan tekrar gelip deliğine başını sokunca tekrar çekecek ve fırlatacak ve buna yılan yorgunluktan bitap düşene kadar devam edecekti...

Düşündüğü gibi yapmağa koyuldu. Kendisi iyice yorulmuş. Fakat yılana henüz bir şey olmamıştı. Üstelik 20 ci defadır ki, deliğine avdet eden yılan ne yaptı biliyor musunuz: Ters döndü ve deliğine önce kuyruğunu sokup başını dışarda bırakarak yavaşça içeri süzüldü.

(Fransız)

— Balıklara da ne olmuş bugün?..

(Fransız)

Muhabere ile spor!

Delikanlı hem jimnaştik kulübünde âza idi, hem mektupla halter öğreten bir teşkilâtla muhabere ediyordu.

Bir gün kulüpte masöre:

— Halteri ilerletiyorum, dedi. Bana gittikçe daha büyük ağırlıklar gönderiyorlar...

Masajcı onu şöyle bir yokladı ve:

— İyi ama, dedi, ben senin adalelerinde bir gelişme göremiyorum, nasıl şey bu?

Delikanlı göz kırptı:

— Siz bir de paketleri getiren postacıyı görseniz.

(Amerikan)

Kocadan şikâyet!

Kadın, ruh doktoruna dert yanıyordu:

— Çok üzülüyorum doktor bey. Kocam bütün gün oturuyor ve burnundan sigara dumanları çıkartıyor, hem de hal ka halinde...

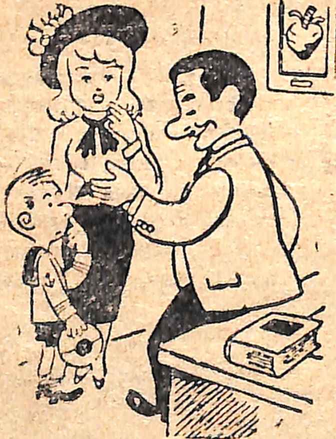
Doktor güldü:

— Bunda merak edecek bir şey yok hanımefendi, bütün sigara tiryakileri aynı şeyi yaparlar.

Kadın ısrar etti:

— Fakat doktor bey, kocam sigara içmez ki!.

(İspanyol)

— Doktar, çocuk bir anahtar yuttu...
— İyi ya, iştahı açılır!..

(Amerikan)

GÜNEY şehirlerinden birinde insan yiyen bir kaplan sirkten kaçmıştı. Herkes dehşet içinde idi. Şerif derhal bir ekip teşkil etti, bunlar silâhları ile kaplanın peşine düşeceklerdi. Yalnız yola çıkmadan evvel Şerif adamlarına:

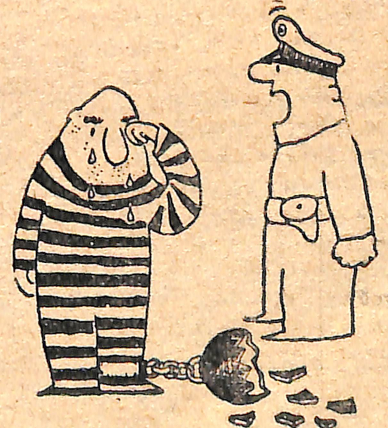
— Çocuklar, dedi, gelin hep beraber birer kadeh içelim ve öyle yola çıkalım.. Bunu Jim'den mada herkes memnuniyetle kabul etti. Şerif seslendi:

— Jim, yahu sen de gel de bir kadeh içiver..

Jim başını salladı:

— Siz için. Bana içki fazla cesaret veriyor.

(Amerikan)

YAZISIZ!..

(Alman)

Aptal âşık!

Esasında kalın kafalı bir adamdı. Soğuk bir akşam üstü. Sevgilisini arabasına almış ve evine götürüyordu. Kız biraz mahzun ve suratlı idi. Merak etti sordu:

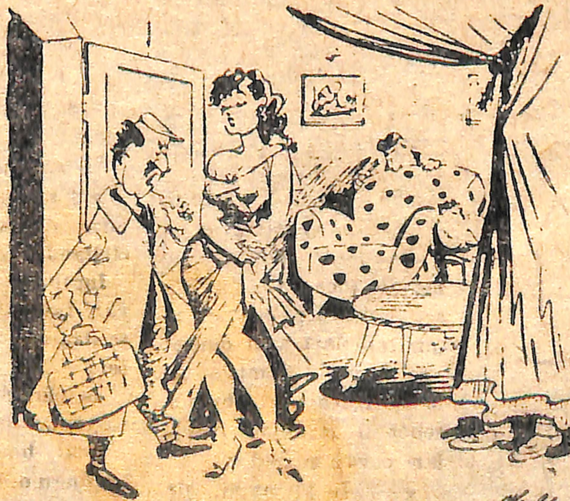
— N'oldu canın bir şeye mi sıkıldı hayatım?

— Evet çok sıkılıyorum. Ölsem daha iyi beni kimse sevmiyor bak ellerim de buz gibi...

Bizimki genç kızın minik ellerine hakikaten yan gözle baktıktan sonra onu teselli etti:

— Niye böyle söylüyorsun canım. Allah seni seviyor. Annen seviyor, baban seviyor, kardeşin seviyor. Ellerine gelince üzerlerine otur veya koltuğunun altına sok hemen ısınırlar...

(Fransız)

— Dur, sana bir izahta bulunayım...
— Bir değil, üç!..

(İtalyan)

Şirret kadın!

Bir parça ekmek isteyen dilenciyi, kadın bağırarak kapıdan kovdu:

— Defol buradan! Nedir bu dilenci bolluğu yahu? Haydi çek arabanı, yoksa kocamı çağırırım senin icabına bakar.

Dilenci bu yüksek perdeden hücumu gülerek dinledikten sonra:

— Çağıramazsınız, dedi. Zira kocanız evde yok!

Kadın şaşırmıştı:

— Evet ama... Siz nerden biliyorsunuz bunu?

— Bunu bilmek için fazla zekâya hacet yok ki, dedi dilenci. Sizin gibi karısı olan bir adam ancak yemek saatleri evde olur.

(İtalyan)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 20 —

Burada, eskiden tanıdığı biri vardı. Büyük konaklardan satılığa çıkarılan eşyaları alır, üstün körü bir tamirden sonra, şuna buna sürerdi. Adına da koltukçu Ali Bey derlerdi. Babacan bir adamdı.

İzzetî efendi, bu Ali Beyi buldu:

— Oooo! İzzetî efendi, Safa geldin. Yahu nerelerdesin?

— Taşrada. Alıştık, yerleştik gayri.

— Allah versin! Memuriyet, filân var mı?

— Çoktan terkettik... Çekildik, memuriyet maaşiyle insan geçinemiyor ki, birader.

— Öyle. E, ne iş yapıyorsun?

— Dâva vekâleti... Takibi mesalih... Ne yapalım? Akmasa da damlıyor.

— Ey, söyle bakalım. Emrin?

— Estağfurullah! Keremkârım dostuma, emretmek ne haddime? İstirhama geldim.

Usulcacık, koltukçunun yanına sokuldu:

— Mirim. Şöyle büyücek bir haneyi tefriş edecek, gösterişli eşyan var mı?

— Nasıl eşya istiyorsun, bilmem ki? Bende eşya çok. Bu dükkânın içindekilerden maada, handaki ardiye tıklım tıklım dolu. Âdile sultanın hazinedarı geçenlerde öldü idi. Terekesinden, bütün eşyaları ben aldım. Olmasına var, gelgelelim senin neler aradığını bilmeliyim.

— Gösterişli ve ucuz.

— Kendin için mi?

— Keenne öyle. Hatırını saydığım, ehibbadan biri için istiyorum. Ve lâkin, nısıf bedelini, fakir, kendim ödiyeceğim. Malûmu ihsanınız... öh, öh!.. Malûmu kerimaneniz... Bu zata, sık sık işimiz düşer de... Nevima...

Mânalı mânalı gülen İzzetî efendinin, Ali Bey sırtını sıvadı:

— Malûm! dedi. Anladım.. anlamaz olur muyum? Rüşvet verecek değilsin ya, ama, şöyle bir biçimine getirerekten!

Vergi kâtibi, biraz daha gülerek muhatabının sözlerini tasdik etmiş oldu.

— O halde, sen neler istediğini söyle, beraber arayalım, görelim..

— Evvelâ, bir oda takımı... yaldızlı, kadifeli... Yahut ki ipekli. Maakonsol ve ayna. Sonracığıma, efendiceğizim; bir pirinç karyola ve lâkin gayet süslü olacak. On iki adet sandalyasiyle bir yemek masası, mücellâ, iki mak'ad. Gene bir ayna, konsol, ama bu defa çekmeli nevinden. Kebir, çini soba. Boruları boyalı cinsinden olursa, fenimelmatlup. Daha sonra efendiciğim, tencere, tepsi, kap, kacak... bir büfe, iki adet, gösterişli halı... Üç, ilâ dört parça seccade... İşte bu kadar.

— Kolay, hepsi var. Nah, bak, şuradaki yaldızlı takım, şeyhülislâm efendinin kâhyasının konağından alınmıştır. Ucuz veririm, sana.

:.dip baktılar. İzzetî efendi pek beğendi. Hakikaten gösterişli şeydi. Bir kanapesi, iki koltuğu, altı tane de sandalyası vardı. Yaldızları biraz kararmıştı amma, Ali Bey, yeniletmeyi vadediyordu. On altına mutabık kaldılar. Öteki eşya da bulundu. Hep birden otuz sekiz altın tuttu. Paraları sayarken, İzzetî efendi, hafif hafif yutkunarak:

— Mirim! dedi; efendiciğimden bir istirhamım daha var.

— Emret.

— Estağfurullah! Deminden iki gözüme izah etmiştim, bunları takdim edeceğim zat çok hatırlıdır. Çok âlidir. Fakire, buraya ge liyorken, gerçi bu eşyayı sipariş eyledi ise de, berveçhipeşin akçe vermedi. Ben gene de kendisinden aramıyacağım. Kaz gelen yerden tavuk esirgenmez. Helâli hoş olsun. Ve lâkin, bir sırası düşünce, kendisine bu yaptığım fedakârlığı ihsas etmek icap ederse, böyle otuz sekiz lira gibi hasis bir meblâğ ile minnetini celbe cür'et etmiş görünmek istemem. Nezdi âci zemde bir pusulacık bulunursa isbatı müddea kolay olur. Bilmem, anlatabiliyor muyum, mirim?..

— Bir pusula veririm, kolay.

— Öh, öh!.. Evet, amma, yani ya demek isterim ki, pusulayı otuz sekiz değil de, baş tarafına, şöyle bir yüz ilâvesiyle, yüz otuz sekiz lira diye göstersek...

— Nasıl olur, a İzzetî efendiciğim?

— Ne beis var, elmasım? Maksat suiistimal olmayıp da, hüsnü istimal olduktan sonra...

— Öyle ama, ben bu yaşa gelmişim, böyle yalan kâğıda mühür basmış adam değilim.

— Gene de sen basma, nuru aynim. Çırağın mühürü kâfi, vafi.

— Vallah bilmem amma, biraz acayip olacak. Sonra başım derde girmesin.

— Asla! Allah göstermesin!

— Peki, Haydi bakalım!..

Pusulayı da aldı, cebine koydu. Memnuniyetinden etekleri uçarak, dükkândan çıktı. Bu işte de bir yüz liracık çarpmıştı. Allah bereket versin. Nasıl olsa ,nakliyeden kendi yol parası çıktı mıydı, ooh!.

Bu memnuniyetle, Eminönüne indi, köprüyü geçti, tünele binip Beyoğluna çıktı, doğru Eptalofos gazinosuna, incesaza.

O gün, İzzetî efendiden daha bahtiyar, yeryüzünde, Allahın tek bir kulu yoktu.

★

— Mirim! Davetiyeleri yazmak bir şey değil Ve lâkin, tarafı âlilerinden, şahsan gidip de davet eylesem, daha münasip olur.

— Yoh. Eyle, teskire çızıhtır. Sadrıazamın neyin davatı olanda, Terşüfattan teskire göndürürlerdü.

— Başüstüne sultanım!

— Cızıhtıdıhtan sornam da, gatîa, zarfa goy.

— Tabiî, nuru aynim!

— Arhalarına gırmuzu mum çal.

— Elemrü emreküm. Tahtim ederiz, mirim.

— Di görem seni, İzzet!

Umulduğundan da ziyade muvaffakıyetle bu işi başaracağını bil diren mânalı bir tebessümle bu iltifata mukabele eden vergi kâtibi, o gün akşama kadar, her yap rağını ikişere böldüğü esericedit kâğıtlarına kaymakamdan itibaren mahkeme zabıt kâtibine varıncaya kadar, yalnız baştaki elkabı değiştirerek, ayni mealde da vetiyeler yazdı:

«Bimennihi teâlâ, fakirhanenin inşası, sayei ümranvayeyi hazreti padişahide bu defa miskülhitam olmakla, teberrüken bir tas çorba tenavül edilmek üzere işbu şehri rebiülahirın önümüzdeki on yedinci pencişenbih akşamı badesselât bendehanei mezburu teşrif ile bu abdi kemterlerinin vayedarı mefharet buyurulması siyakında iş bu şukkai âcizanemin terkim ve takdimine iptidar kılındı»

Bunun altına imza makamına ne koyacaktı? Sadece «Satılmış» dese, kim kime? Orduda sarı çizmeli Mehmet ağa kabilinden bir şey olacak. Vakıa bu ufacık kasabanın içinde, «İnşası miskülhitam olan fakirhane» tâbiri kâfi de recede, davet sahibinin hüviyetini izah edecek idiyse de, kupkuru bir ad, hem de «Satılmış» gibi pek âmiyane bir ad, bu mustalâh davet tezkeresinin altına hiç de yakışmıyacaktı.

İzzetî efendi hazırladığı tezkereleri alıp velinimetinin yanına vardı. Bir vükelâ mühürdarı tavriyle karşısına dikilip sordu:

(Devamı var)

Tecrübeli!..

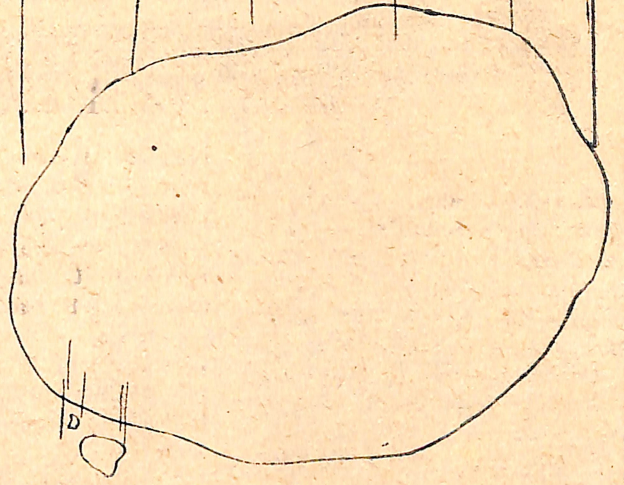
bize göre

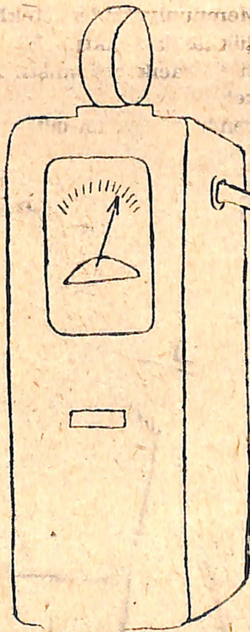

METİN GÖKÇE

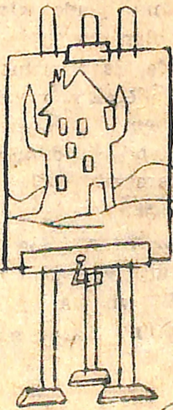

orhan Erez

SEMİRAMİS

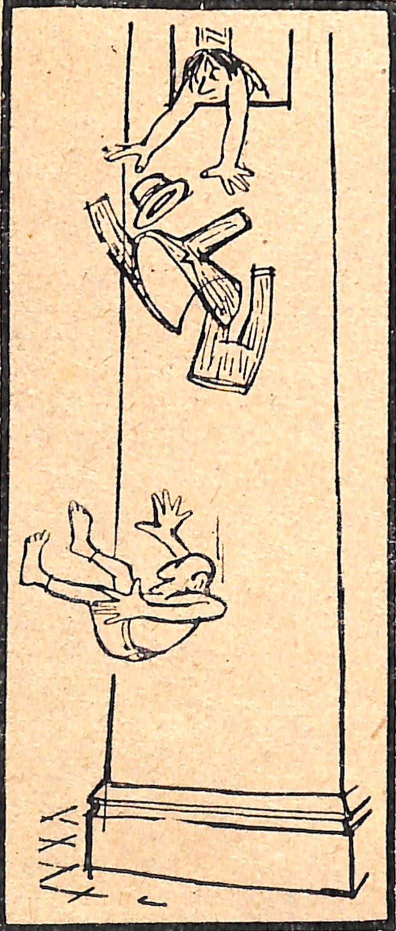

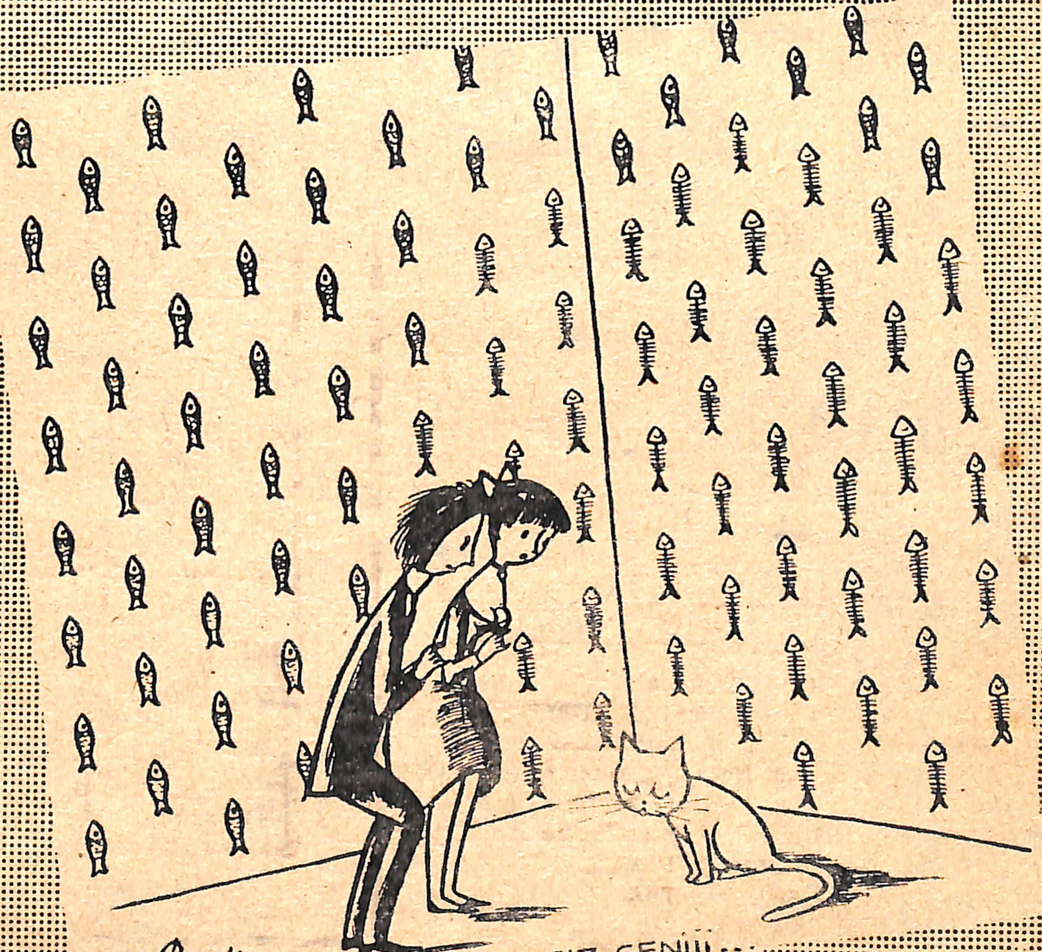

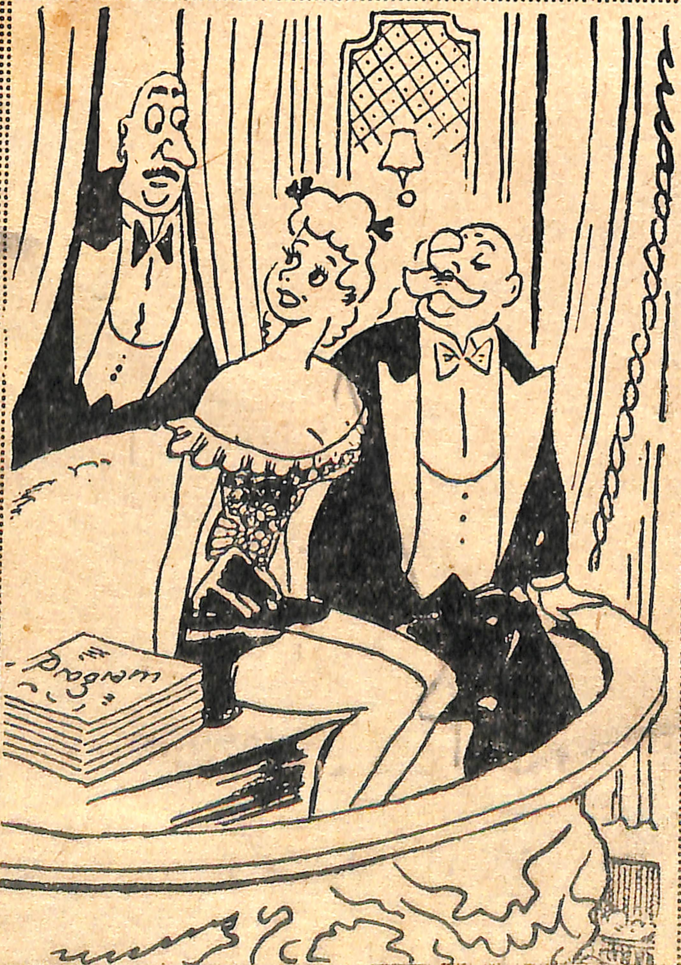

DÜNYA Karikatürleri

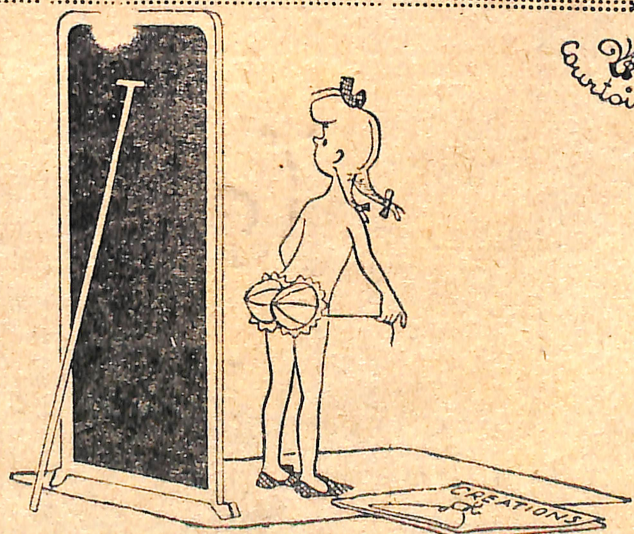
YAZISIZ!

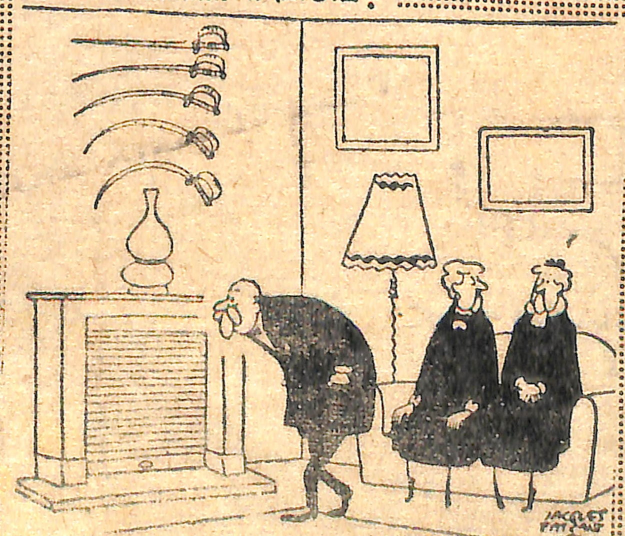
— SENİ HIRSIZ, SENİ!!...

— BÜTÜN PROGRAMLARI SATTIM... HEPSİNİ BU BEYEFENDİ ALDI!..

YAZISIZ!

— HALÂ KILIÇ YUTMAKTAN VAZ GEÇMEDİ!.

T. C.
ZİRAAT BANKASI

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

vardır.

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 3-10, Daire: 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
Abone Seneliği 37.5 Altı aylığı 19 lira
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

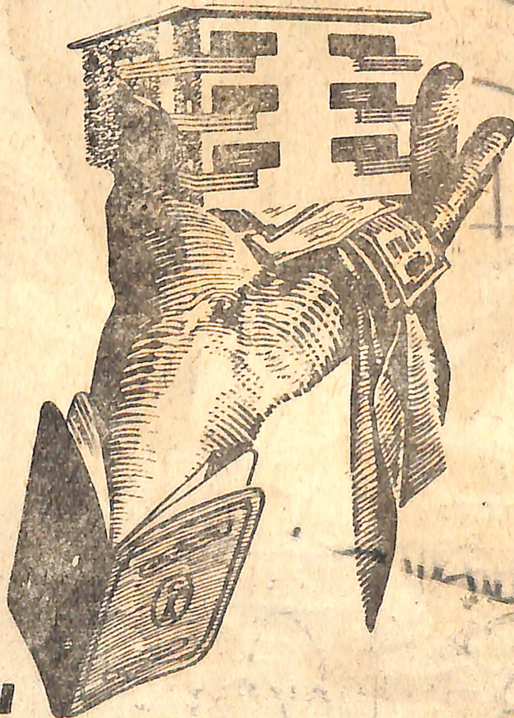
Şimdi tasarrufa
KOLAYLIKLA ALIŞABİLİRSİNİZ

Çünkü

Bütçenizin müsadesine göre sizi her ay 15, 30, 60 veya 90 lira biriktirmeye alıştıracak olan AKBANK AİLE TEVEDİATI HESAPLARI her 200 hesaptan 100 üne 96.000 lira ikramiye isabet ettiren yegâne tasarruf sistemidir

AKBANK

Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır

Denizcilik Bankası

1958 YILINDA

Suadiye'de Apartman Katları

VE

1160 kişiye para ikramiyesi

AYRICA

BEDAVA OLARAK

İç ve Dış Seyahatler

YALOVA'DA

Bir Hafta İstirahat

AKBABA

ÇUVAL MODASI!
— Bunu unuttun âbi!...